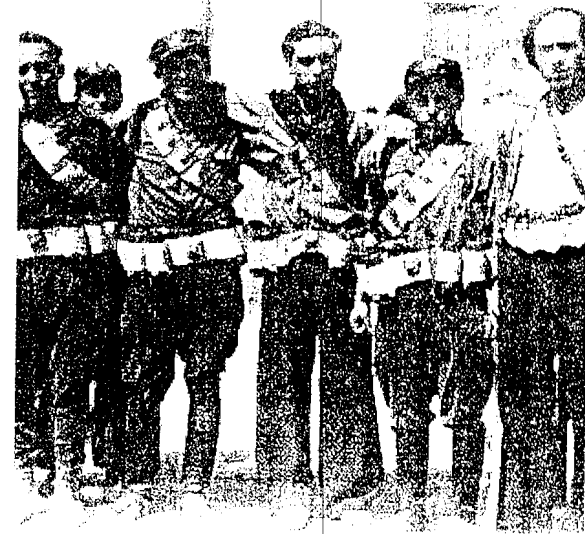

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

...Είναι έντονο το ερώτημα "τι απέγιναν αυτοί οι αγωνιστές". Κανείς απ' όσους έχουν ασχοληθεί με την επανάσταση του 1936, δεν έχει αναφερθεί σ' αυτούς τους ανθρώπους, πέρα από μεμονωμένες περιπτώσεις έντονα προσωποποιημένες, οι οποίες επιλέχτηκαν ακριβώς για να δημιουργήσουν εντυπώσεις περί αρχηγών και καθοδηγητών. Γιατί απλά κανείς δεν μπορεί να δεχτεί ότι οι άνθρωποι χωρίς καθοδήγηση ανέτρεψαν το κράτος και παράλληλα ανέπτυξαν νέες σχέσεις μεταξύ τους, χωρίς την επιβολή και χρήση οποιασδήποτε μορφής εξουσίας....

πριν, κατά και μετά την
επανάσταση του '36 στην Ισπανία

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
ΑΘΗΝΑ 2000

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

πριν, κατά και μετά την
επανάσταση του '36 στην Ισπανία

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
ΑΘΗΝΑ 2000

Φωτογραφία εξωφύλλου: "Los Dynamiteros". Ομάδα ειδικευμένη
στα εκρηκτικά, ενάντια στα άρματα μάχης

“Για μια ελεύθερη ανθρωπότητα, για την Αναρχία”
Αφίσα της “Σιδηράς Ταξιαρχίας”

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
αναρχικός πυρήνας “ΑΚΟΜΑ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ”
Τ.Θ 30557-10033 ΑΘΗΝΑ
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 6 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΗΝΑ

ΕΚΔΟΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΗΝΑ

Σημείωμα για την έκδοση

Είναι γνωστές και αναρίθμητες οι προσπάθειες των κρατιστών είτε διαστρεβλώνουν και να προσπαθούν να εντάξουν τα απελευθερωτικά χαρακτηριστικά τους σε πλαίσια μεταρρύθμισης και αναδόμησης της κρατικής επιβολής. Αυτό άλλωστε είναι η επικύρωση του ισχυρισμού περί “μεταρρυθμιστικών” επαναστάσεων, “πολιτιστικών” επαναστάσεων και πολλών άλλων. Όμως δεν μπορούν να εξαφανίσουν την κοινωνική επανάσταση, τη γενικευμένη εξέγερση των ανθρώπων ενάντια στους τυράννους τους, την έκφραση της δημιουργικότητας σε πρακτική βάση, την ελεύθερη επιλογή και διάθεση της ζωής τους. Αυτό δεν μπορούν να το ποδηγετίσουν και είναι το σημείο το οποίο αποτελεί τον μόνιμο εφιάλτη τους.

Έχουν περάσει αρκετές δεκαετίες από το καλοκαίρι του 1936. Πολλά έχουν γραφτεί, ακόμα περισσότερα έχουν ειπωθεί για την κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία. Από ανθρώπους που βρέθηκαν εκεί και έζησαν από κοντά τα γεγονότα και αυτούς που από μακριά παρακολουθούσαν τις εξελίξεις, βλέποντας πως πραγματικά τίποτα δεν είναι ουτοπικό ή αδύνατο, καθώς και από άλλους που λυσσασμένα εντός ή εκτός Ισπανίας την πολέμησαν. Για τους αναρχικούς σίγουρα η επανάσταση στο γεωγραφικό χώρο της Ιβηρικής αποτελεί ένα ιδιαίτερο κεφάλαιο στη θεώρηση και τη δράση τους. Αποτελεί ένα ανεξάντλητο πηγάδι εμπειριών, εκτιμήσεων και συμπερασμάτων. Ήταν η ίδια η κατάλυση του κράτους, το βίωμα της Αναρχίας και της Ελευθερίας. Πάντοτε σε επαναστάσεις και εξεγέρσεις, ένα κομμάτι από τις εμπειρίες που κατατίθενται, τα γεγονότα που συμβαίνουν, παραμένει άγνωστο για μεγάλο χρονικό διάστημα μετά το γεγονός. Άνθρωποι που συμμετείχαν σ’ αυτά εκφράζουν μέσα από την διαφορετικότητά τους, τις εκτιμήσεις και τις απόψεις τους και που τελικά το σύνολο αυτών αποδίδει και την πραγματικότητα.

Αν και έχουν περάσει τόσα χρόνια από εκείνη τη πλούσια σε γεγονότα περίοδο (εφιαλτική για κάποιους), η λήθη γι’ αυτούς που έδωσαν τη ζωή τους στον αγώνα για την ελευθερία δεν επιβλήθηκε. Σκοπός της εκδοτικής αυτής προσπάθειας δεν είναι μία απλή ανάλυση και εκτίμηση των γεγονότων κατά τη διάρκεια της επανάστασης. Ούτως ή άλλως αυτή δεν ξεφύτρωσε από το πουθενά, ούτε και μετά την καταστολή της εξαφανίστηκαν όλα. Είναι έντονο το ερώτημα “τι απέγιναν αυτοί οι αγωνιστές”. Κανείς απ’ όσους έχουν ασχοληθεί με την επανάσταση του 1936, δεν έχει αναφερθεί σ’ αυτούς τους αν-

θρώπους, πέρα από μεμονωμένες περιπτώσεις έντονα προσωποποιημένες, οι οποίες επιλέχθηκαν ακριβώς για να δημιουργήσουν εντυπώσεις περί αρχηγών και καθοδηγητών. Γιατί απλά κανείς δεν μπορεί να δεχτεί ότι οι άνθρωποι χωρίς καθοδήγηση ανέτρεψαν το κράτος και παράλληλα ανέπτυξαν νέες σχέσεις μεταξύ τους, χωρίς την επιβολή και χρήση οποιασδήποτε μορφής εξουσίας.

Ο χρόνος έκδοσης του συγκεκριμένου βιβλίου μπορεί να φαντάζει "άσχετος". Όμως δεν επιλέχτηκε να εκδωθεί κάτι επετειακό στα "τόσα χρόνια από την επανάσταση". Μέσα στον κοινωνικό πόλεμο δεν υπάρχουν "άσχετες" και "σχετικές" στιγμές. Η υπενθύμιση γεγονότων του παρελθόντος και κυρίως η άντληση εμπειριών απ' αυτά, έρχεται να σταθεί ως ανάχωμα στους κρατικούς σχεδιασμούς. Όπως, το ότι η πραγμάτωση της κοινωνικής επανάστασης υπήρξε αποτέλεσμα κυρίως της οργανωμένης δράσης των αναρχικών και της ύπαρξης οργανωμένων συλλογικοτήτων, που λειτούργησαν προς αυτή την κατεύθυνση (άσχετα με το αν υπάρχει συμφωνία ή διαφωνία με οργανώσεις τέτοιου τύπου).

Η παρούσα έκδοση δεν έρχεται να προστεθεί στις αναρίθμητες εκδόσεις γύρω από την κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία. Είναι η ζωντανή αναφορά που αρχίζει από τις αρχές του αιώνα, με πλήθος συγκρούσεων και εξεγέρσεων, την ίδια την επανάσταση, αλλά κυρίως στη περίοδο που ακολούθησε, όπου οι μαχητές της ελευθερίας συνέχισαν να αγωνίζονται τόσο εντός όσο και εκτός Ισπανίας για την ελευθερία και την αναρχία, ξέροντας οι ίδιοι όσο και εμείς φυσικά, πως... **ΤΙΠΟΤΕ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΣΕ, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...**

**Αναρχική Παρέμβαση
αναρχικός πυρήνας "Ακόμα Ανυπότακτοι"**

Αθήνα 2000

ΜΕΡΟΣ 10

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ ΣΤΑ ΤΕΛΗ ΤΟΥ 19ου ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΑ

Η οικονομία της Ισπανίας στις αρχές του αιώνα βασίζεται στη γεωργία, με έναν σχετικά μικρό αριθμό εργατών βιομηχανίας. Οι περισσότεροι από τους αγρότες δε διαθέτουν δική τους γη, αλλά αναγκάζονται να νοικιάζουν ή να δουλεύουν σε εκτάσεις μεγάλων γαιοκτημόνων. Το μεγαλύτερο ποσοστό των καλλιεργήσιμων (και μη) εκτάσεων ανήκει σε μερικές χιλιάδες μόνο μεγαλοϊδιοκτήτες γης. Τεράστια επιρροή (οικονομική και "πολιτική") και εξουσία διαθέτει και η επίσημη Καθολική Εκκλησία. Έχει στην κατοχή της τεράστιες εκτάσεις κτημάτων, καθώς και κολοσσιαία περιουσία που βασίζεται σε αποθέματα χρυσού. Τα σχολεία είναι υπό τον έλεγχο της και της δίνουν τη δυνατότητα να ασκεί τρομερό έλεγχο, εδώ και μερικούς αιώνες.

Ήδη από τα τέλη του 19ου αιώνα στην Ιβηρική χερσόνησο ξεσπούν αμέτρητες εξεγέρσεις και συγκρούσεις. Η ύπαιθρος βρίσκεται σε πραγματική κατοχή από τις στρατιωτικές δυνάμεις ή την Guardia Civil (εθνοφρουρά). Ακόμα και την περίοδο της πρώτης Δημοκρατίας (1873-1875), όπου πολλοί θεωρούσαν ως περίοδο μεταρρυθμίσεων, η Ισπανία βρίσκεται σε αναβρασμό, με την κοινωνική οργή να ξεσπά με ολοένα και βιαιότερους τρόπους. Ήδη οι αναρχικές απόψεις και θεωρήσεις έχουν εξαπλωθεί αρκετά και οι αναρχικοί και οι αναρχοσυνδικαλιστές παίζουν σημαντικό ρόλο στα γεγονότα αυτά. Είναι καταγεγραμμένο πως μια από τις πρώτες αναρχικές εφημερίδες που εκδόθηκε, ήταν η "El Porvenir", στη Λα Κορούνια το 1845 από τον Ραμόν Ντε Λα Σάγκρα. Έχουν δημιουργηθεί μικρές ή μεγάλες αναρχικές ομάδες, ενώ η CNT (Confederación Nacional Del Trabajo-Εθνική Συνομοσπονδία Εργασίας) που ιδρύεται το 1910 αριθμεί σχεδόν 1.000.000 μέλη (κάποια στιγμή έφτασε τα 1.700.000), ενώ πολλές εκατοντάδες χιλιάδες είναι μέλη της FAI (Federación Anarquista Iberica- Αναρχική Ομοσπονδία Ιβηρικής).

Δημιουργούνται μικρές αναρχικές ομάδες που σαν σκοπό έχουν τον εξοπλισμό των αγωνιζόμενων ανθρώπων, την εύρεση χρημάτων, την πραγματοποίηση σαμποτάζ σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό, την απελευθέρωση φυλακισμένων αγωνιστών κ.τ.λ. Οι πόλεις αλλά και τα χωριά βρίσκονται σε κατάσταση πολέμου με καθημερινές συγκρούσεις, απαλλοτριώσεις τραπεζών, σαμποτάζ στους κρατικούς μηχανισμούς, εκτελέσεις εξουσιαστών κ.ά. Από την πλευρά του το κράτος και οι μεγαλοβιομηχανίες προσλαμβάνουν μισθοφόρους δολοφόνους (Pistoleros) με σκοπό να σκοτώνουν και να τρομοκρατούν τους ολόένα αυξανόμενους αγωνιστές. Έτσι μια περίοδος τρομοκρατίας ξεκινά με θύματα αρκετές εκατοντάδες αναρχικών συντρόφων. Βέβαια από την δημιουργία των πρώτων ομάδων μέχρι και την ίδρυση των αναρχικών ομοσπονδιών, απέναντί τους βρίσκεται το σύνολο του κρατικού οπλοστασίου. Τα κρατικοδίαιτα σοσιαλιστικά συνδικάτα, τα κομμουνιστικά κόμματα (που δεν αριθμούν παρά λίγες χιλιάδες μέλη) που προσπαθούν να διαστρεβλώσουν την πραγματικότητα, η κυβέρνηση, η Guardia Civil, ο στρατός κ.τ.λ. Ακόμα και στις περιόδους της Δημοκρατίας, όπου πολλοί ευαγγελίζονταν, οι αναρχικοί διώκονται με λύσσα. Οι κρατικοί μηχανισμοί πραγματοποιούν πογκρόμ, σκοτώνοντας και βασανίζοντας πολλούς αγωνιστές. Παρόλα αυτά τίποτα δεν σταματά τη δράση των αναρχικών και την εξάπλωση των απόψεών τους σε ολόκληρη την Ισπανία. Το αποτέλεσμα είναι το ξέσπασμα πολλών απεργιών, οι οποίες έχουν σχεδόν πάντοτε βίαιες εκφράσεις, κάτω από το μανδύα οικονομικών αιτημάτων και καταλήγουν σε ένοπλες συγκρούσεις με το κράτος και σε εξεγέρσεις. Ειδικότερα στις Αστούριες ξεσπούν έντονα γεγονότα, όπου πραγματοποιούνται συχνά τέτοιου είδους απεργίες με βίαια χαρακτηριστικά, οι οποίες καταστέλλονται δύσκολα από το κράτος. Σ' αυτό βοηθάει το γεγονός ότι οι αναρχικοί που συμμετέχουν σε αυτά οπλίζονται, περιμένοντας να ξεσπάσει μία γενικευμένη εξέγερση. Σε αρκετές περιπτώσεις και σε άλλα σημεία της Ισπανίας εξαπλώνονται τα γεγονότα σε μια αλυσιδωτή αντίδραση, δημιουργώντας πλήθος εξεγέρσεων. Έτσι παρόλο που αυτές οι προσπάθειες πνίγονται στο αίμα, αποτελούν πολύτιμη εμπειρία, λειτουργώντας επιβλητικά στο ξέσπασμα της επανάστασης του '36...

Τα προμηνύματα της καταγίδας...

Θεωρήθηκε λειτουργική η αναφορά στους αγώνες των ανθρακωρύχων στις Αστούριες, αφού αντικατοπτρίζουν το κλίμα αστάθειας και κοινωνικής κινητικότητας που επικρατούσε. Είναι χαρακτηριστικά γεγονότα της αγωνιστικότητας και της διάθεσης για ανατροπή που διέθεταν πολλά κοινωνικά κομμάτια. Οι Αστούριες βρίσκονται στο βόρειο τμήμα της Ισπανίας, όπου υπάρχει μεγάλος αριθμός ορυχείων καθώς και μεταλλίων.

1890

Η πρώτη γενική απεργία των ανθρακωρύχων στις Αστούριες ξεκινάει στις 6 Μαΐου στα ορυχεία Molicunu και Lla'scares, ιδιοκτησία της εταιρίας Mieres. Λίγες ημέρες αργότερα εξαπλώνεται στα Nalo'n και Caudal, συνοδευόμενη από διαδηλώσεις που καταστέλλονται άγρια από την εθνοφρουρά (Guardia Civil) και μια στρατιωτική μεραρχία της Leon. Οι ανθρακωρύχοι ζητούν αύξηση μισθών και ελάττωση των ωρών εργασίας από 12 σε 8. Μετά από 15 ημέρες οι εργάτες επιστρέφουν στις δουλειές τους, αφού το κράτος τους παραχωρεί ευνοϊκές λύσεις για ορισμένα από τα αιτήματά τους.

1906

“Μεγάλη Απεργία” στα ορυχεία αρκετών εταιριών. Εργάτες από αρκετές εταιρίες ζητούν αυξήσεις της τάξης του 10%. Οι εταιρίες αρνούνται και απολύουν 700 από αυτούς. Αναρχικοί και άλλοι παρουσιάζουν ένα ενωμένο μέτωπο, αλλά καταστέλλονται. Ακολουθούν 4 χρόνια “κοινωνικής γαλήνης”.

1910

Ιδρύεται η Ένωση Ανθρακωρύχων όπου αρκετοί εργάτες μετάλλου από τις πεδιάδες των ορυχείων, συμμετέχουν. Ένας από τους πρωταρχικούς στόχους είναι η δημιουργία ταμείου αντίστασης έτσι ώστε οι απεργίες να διαρκούν περισσότερο. Την ίδια χρονιά ιδρύεται και η C.N.T.

1911

Η Ένωση Ανθρακωρύχων κηρύσσει και “κερδίζει” δύο απεργίες. Η πρώτη για την επαναπρόσληψη 34 εργατών που είχαν απολυθεί (από τα ορυχεία Baltasara και Mariana) εξαιτίας συμμετοχής τους στις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς. Η δεύτερη απεργία πραγματοποιείται με αφορμή την απόλυση ενός εργάτη που προωθούσε επαναστατικές απόψεις στην περιοχή της πεδιάδας Aller. Ο τοπικός κυβερνήτης παρενέβη και στις δύο απεργίες, στέλνοντας την Guardia Civil και ένα στρατιωτικό σύνταγμα. Οι απεργοί τους αποκρούουν, αναγκάζοντας τα αφεντικά να υποχωρήσουν στις διεκδικήσεις τους.

1912

Αναρχοσυνδικαλιστές από την La Felguera καλούν σε απεργία του Ιούλιο ζητώντας αυξήσεις μισθών. Λίγο αργότερα η Ένωση Ανθρακωρύχων συμμετέχει και αυτή σε ένδειξη αλληλεγγύης. Οι εργάτες λήγουν την απεργία αφού είναι οικονομικά εξαντλημένοι.

1916

Στα μέσα του 1ου παγκόσμιου πολέμου, σαν συνέπεια της γενικής αναταραχής και δυσάρεσκειας που επικρατεί σε ολόκληρη την Ισπανία, οι αναρχοσυνδικαλιστές της Χίχο'ν καλούν σε απεργία, η οποία ακολουθείται από παρόμοιες κινήσεις σε άλλα σημεία της χερσονήσου. Το κράτος απαντώντας κηρύσσει στη περιοχή στρατιωτικό νόμο. Η Ένωση Ανθρακωρύχων συμμετέχει και αυτή στην απεργία σε ένδειξη αλληλεγγύης. Πραγματοποιούνται πολυπληθείς και βίαιες διαδηλώσεις.

1917

Ένοπλες βίαιες συγκρούσεις ξεσπούν μεταξύ εργατών και της Guardia Civil στις Αστουρίες, ύστερα από πανισπανική γενική απεργία που έχουν καλέσει διάφορα συνδικάτα. Ο στρατός αναλαμβάνει δράση και η καταστολή αλλά και η μετέπειτα καταπίεση είναι έντονη και πολλοί ανθρακωρύχοι αναγκάζονται να καταφύγουν στα βουνά. Είναι οι πρώτοι “φυγάδες”.

1934

Μπροστά στις έντονες κοινωνικές αναταραχές, το κράτος προωθεί τη δημοκρατία έναντι της μοναρχίας, με σκοπό τον κατευνασμό της έντασης. Στις 5 Οκτωβρίου ξεσπά γενική απεργία σε ολόκληρη την Ισπανία, η οποία διακόπεται εξαιτίας των μεγάλων διαφορών μεταξύ των εργατικών οργανώσεων. Την ίδια μέρα, η επαναστατική εφημερίδα που εκδίδεται από την Ένωση Ανθρακωρύχων έχει πρωτοσέλιδο τίτλο “Σφαίρες και Δυναμίτης”. Όλα τα στρατόπεδα της Guardia Civil στις Αστουρίες καταλαμβάνονται μέσα σε μερικές ώρες, ενώ οι εξεγερμένοι προελαύνουν για να καταλάβουν την Ουιέου. Στις πεδιάδες ήδη οι κάτοικοι αρχίζουν να αυτοοργανώνονται, καταργώντας στη πράξη το κράτος. Ένας “επαναστατικός στρατός” δημιουργείται, ο οποίος επικρατεί έναντι των κυβερνητικών στρατευμάτων στις πρώτες αναμετρήσεις. Με την αποτυχία της απεργίας στην υπόλοιπη χώρα, η πρώτη επαναστατική επιτροπή διαλύεται. Όμως οι εργάτες συγκεντρώνονται στην Plaza del Fontan'η στην Ουιέου και αποφασίζουν να εκλέξουν καινούργια επιτροπή, συνεχίζοντας τον αγώνα. Η κυβέρνηση στέλνει μονάδες αιφνιδιασμού (Μαυρπανούς και λεγεωνάριους) υπό τις διαταγές του Φράνκο. Οι δημοκρατικές στρατιωτικές δυνάμεις προχωρούν, αφού τοποθετούν φυλακισμένους αγωνιστές μπροστά από τις μονάδες τους έτσι ώστε να μην τους επιτίθονται οι επαναστατημένοι. Οι ανθρακωρύχοι αντιστέκονται παρά την έλλειψη όπλων, τα οποία αντικαθιστούν επιτυχώς με δυναμίτη. Η τρίτη κατά σειρά επαναστατική επιτροπή έχει να αντιμετωπίσει μια τραγική κατάσταση και αρχίζει διαπραγματεύσεις με το στρατό, συμφωνώντας την παράδοση με αντάλλαγμα την μη κατάληψη των πεδιάδων από τα στρατεύματα, αφού οι σφαγές με θύματα αθώους άμαχους στην Ουιέου ήταν ήδη γνωστές. Ο στρατός συμφωνεί (παρόλο που αργότερα αθετεί το “λόγο” του). Οι επαναστάτες ανακοινώνουν “*την ήπα μιας μάχης αλλά όχι του πολέμου*”, σε μια συνάντηση μπροστά από το δημαρχείο της Sama. Πολλοί ανθρακωρύχοι αρνούνται να παραδοθούν και καταφεύγουν στα βουνά με τον οπλισμό τους, ενώ πολλά όπλα κρύβονται περιμένοντας την επόμενη προσπάθεια. Η κρατική καταστολή και καταπίεση είναι φρικτή: ανεξίτητοι θάνατοι, χιλιάδες φυλακισμένοι βασανίζονται, εξαφανίζονται... Η επαναστατική αυτή απόπειρα, αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη και πρόταγμα προς τους αγωνιζόμενους ανθρώπους, που οδήγησε στην επανάσταση του '36.

1936-1937

Κοινωνική επανάσταση σε ολόκληρη την Ισπανία. Η κατάρρευση του μετώπου στις Αστουρίες, τον Οκτώβριο του 1937, όπου ήταν η τελευταία περιοχή στο βορρά στα χέρια των επαναστατημένων ανθρώπων, ήταν η αρχή για μια ανεπανάληπτη καταπίεση και καταστολή. Στην Ουιέου βρίσκονται 3000 πτώματα σε κοινό τάφο. Πολλοί αγωνιστές καταφεύγουν στα βουνά όπου συνεχίζουν να πολεμούν ενάντια στις κρατικές δυνάμεις για πολλά χρόνια. Τα ορυχεία στρατιωτικοποιούνται, με τους στρατιώτες ως εργάτες κ.τ.λ.

Παρά τη νέα κρατική δόμηση, στις Αστουρίες συνεχίζονται να πραγματοποιούνται έντονα κοινωνικά γεγονότα με βίαιες εκφράσεις. Το 1958, μετά την απόλυση ορισμένων εργατών στις αρχές Μαρτίου, ανθρακωρύχοι από την Maria Luisa απεργούν σαν ένδειξη αλληλεγγύης, ενώ ακολουθούν από τα ορυχεία El Fondo'η και Santa Eulalia, φτάνοντας τον αριθμό των απεργών σε 15000 στις κεντρικές πεδιάδες. Ακολουθούν διώξεις, συλλήψεις, βασανιστήρια κ.τ.λ. Το 1969, στις 7 Απριλίου, οι ανθρακωρύχοι του ορυχείου της Nicolasa αρχίζουν απεργία. Την επόμενη ημέρα ξεκινούν στην Baltasara, το Polo και μέχρι την επόμενη εβδομάδα όλη η πεδιάδα Caudal βρίσκεται σε απεργία. Τη Δευτέρα 16 του μηνός, η απεργία εξαπλώνεται στο Turo'η και αργότερα στην πεδιάδα Nana'η, με 60000 εργάτες να συμμετέχουν σε αυτή. Η απάντηση των διαχειριστών της εξουσίας είναι περιορισμοί, ξυλοδαρμοί κ.τ.λ. Άλλες περιοχές της Ισπανίας όπως η Bizlaia και Giruzkoa, με ορυχεία και μεταλλεία, απεργούν σαν ένδειξη αλληλεγγύης. Στις 4 Μαΐου το κράτος κηρύσσει τις επαρχίες σε κατάσταση πολιορκίας, όμως στο τέλος αναγκάζεται να ικανοποιήσει ορισμένα αιτήματά τους. Τα επόμενα χρόνια πραγματοποιούνται σε τακτά χρονικά διαστήματα συγκρούσεις στις Αστουρίες, με νεκρούς και τραυματίες.

Φυσικά υπήρξαν και άλλες μεγάλες ή μικρότερες απεργίες και άλλα γεγονότα μέχρι σήμερα, που συνοδεύονταν σχεδόν πάντοτε με βίαιες κοινωνικές εκφράσεις, τα οποία πρακτικά δεν είναι δυνατόν να αναφερθούν εδώ.

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

η τρομοκρατία
των
pistoleros

Ήταν ο σύντροφος Μπουενακάσα, πρόεδρος της εθνικής επιτροπής της CNT στο Σαν Σεμπασιάν, που συμβούλεψε τον Ντουρρούτι να πάει στη Βαρκελώνη. Ήταν το 1920, εποχή φεβερής καταπίεσης. Ο κυβερνήτης Μαρτίνεθ Ανιδο και ο αρχηγός της αστυνομίας Αρλεγκουί είχαν οργανώσει μια κανονική τρομοκρατική καμπάνια ενάντια στους αναρχικούς στη Καταλωνία. Κάθε μέσο ήταν θεμιτό. Μαζί με τους επιχειρηματίες της περιοχής προσπαθούσαν να στήσουν ένα υποχρεωτικό κίτρινο συνδικάτο, τα περίφημα Sindicatos Libres. Φυσικά κανείς εργάτης δεν ήθελε να γραφτεί με τη θέλησή του σ' αυτά τα συνδικάτα. Γι' αυτό οι επιχειρηματίες έφτιαξαν με την υποστήριξη των αρχών δικές τους ένοπλες ομάδες, τους Pistoleros. Αυτές οι δολοφονικές συμμορίες θα εξόντωναν τους πολιτικά δραστήριους εργάτες της Βαρκελώνης.

Ο Ντουρρούτι είχε τότε φίλια με τους Φρανσίσκο Ασκάσο, Γκεγκόριο Χοβέρ και Γκαρσία Ολιβέρ, που πρώτος ο θάνατος θα την διέλυε. Έφτιαξαν λοιπόν μια ομάδα και με τα πιστόλια τους κρατούσαν τους δολοφόνους σε απόσταση. Η ισπανική εργατική τάξη είδε σ' αυτούς τους καλύτερους υπερασπιστές της. Με τις πράξεις τους έκαναν προπαγάνδα και ταυτόχρονα ρίσκαραν τη ζωή τους. Ο λαός τους αγαπούσε, γιατί σκοπός τους δεν ήταν η πολιτική απάτη.

Πρωθυπουργός ήταν τότε κάποιος Ντάο. Αυτός θεωρήθηκε ο κύριος υπεύθυνος για την καταπιεστική καμπάνια στη Βαρκελώνη. Οι αναρχικοί αποφάσισαν να τον εκτελέσουν. Έτσι και έγινε. Αργότερα συγκέντρωσαν την προσοχή τους στον καρδινάλιο Σολντεβίλα της Σαραγόσας. Έπεσε κάτω από τις σφαίρες των Ασκάσο και Ντουρρούτι. Ο αξιοσέβαστος καρδινάλιος υποστήριζε χρηματικά, από τα έσοδα μιας εταιρίας που είχε και που εκμεταλλευόταν πολλά ξενοδοχεία και χαρτοπαικτικές λέσχες, τα κίτρινα Sindicatos Libres και το δολοφονικό τους κέντρο στη Βαρκελώνη."

Χάνις Ρίνιγκερ/Αλεχάνδρο Γκλαμπέρι

τα
όπλα

"Όσον αφορά τα όπλα, είχαμε μονάχα κάτι παλιοπίστολα, μικρά ρεβόλβερ. Δεν ήταν εύκολο ν' αγοράσεις όπλα στην Ισπανία. Στη Βαρκελώνη όμως υπήρχε ένα κυτήριο, όπου δούλευαν σύντροφοι δικοί μας. Αυτοί είπαν ότι θα μπορούσαμε να αναλάβουμε μόνοι μας την επικήρση και να παράγουμε τις δικές μας χειροβομβίδες. Μια πολύ καλή δουλειά για την επανάσταση. Έλειπε μονάχα ο δυναμίτης για να γεμίσουμε τις χειροβομβίδες. Αλλά δε νοιάζομασταν. Είχαμε συντρόφους που δούλευαν στα ορυχεία και μπορούσαν να μας εφοδιάσουν με δυναμίτη.

Χωρίς χρήμα όμως δε γινόταν τίποτα και το χρήμα βρισκόταν στις τράπεζες. Τότε πολλοί πίστευαν ότι θα ήταν ανορθόδοξο αν άνθρωποι όπως εμείς, που ήταν αντίθετοι στον καπιταλισμό και το χρήμα, έπαιρναν λεφτά απ' τις τράπεζες. Σήμερα έχει γίνει το φυσικότερο πράγμα του κόσμου. Χρειαζόμασταν τα χρήματα. Όχι για μας. Τα παίρναμε γιατί η επανάσταση χρειαζόταν χρήματα. Ήμασταν οι πρώτοι τότε στην Ισπανία, οι εφευρέτες να να λέμε. Τότε έλεγαν: αυτό είναι ανήθικο. Σήμερα το ξέρει ο καθένας, είναι ηθικό. Τότε έλεγαν: αυτό είναι άδικο, σήμερα ξέρει ο καθένας ότι είναι δίκαιο."

Ρικάρντο Σανθ

η κοινωνική
απήχηση των
αναρχικών

"Μετά την ίδρυση της ισπανικής δημοκρατίας, ταξίδεψα στη Βαρκελώνη για να επισκεφτώ τους φίλους μου Ασκάσο, Ντουρρούτι και Χοβέρ. Έφτασα την παραμονή της Πρωτομαγιάς. Οι κομμουνιστές είχαν οργανώσει εκδήλωση και είχαν πλημμυρίσει τους τοίχους της πόλης με αφίσες. Αντίθετα, από τη μεριά της CNT-FAI τίποτε, ούτε ένα φρέιν-βολάν. Ήθελαν να χάσουν τις δυνατότητες για προπαγάνδα μια τέτοια μέρα; Ο Ντουρρούτι με καθησύχασε: "Αντίθετα, θα οργανώσουμε μια διαδήλωση μέσα από τις κεντρικές αρτηρίες της πόλης. Υπολογίζουμε σε εκατό χιλιάδες διαδηλωτές." "Και πού είναι η προπαγάνδα σας;" ρώτησα εγώ. "Δε βλέπω τίποτα." "Ανακοινώσαμε τη διαδήλωσή μας στην εφημερίδα μας, τη Solidaridad Obrera."

Και πράγματι οι αναρχικοί συγκέντρωσαν την άλλη μέρα 100000 κόσμο, ενώ οι κομμουνιστές 6-7000. Παρ' όλα αυτά βρήκα ότι η εμπιστοσύνη που είχαν στις δυνάμεις τους άγγιζε την ελαφρομυαλιά. Είχα την εντύπωση ότι υποτιμούσαν τον κίνδυνο των κομμουνιστών. Οι "τρεις σωμα-

τοφύλακες" και οι Ισπανοί σύντροφοί τους με κορόιδευαν. Μου έλεγαν ότι βλέπω φαντάσματα. Μερικά χρόνια αργότερα έμελλε να πληρώσουν ακριβώς την αφροσύμη τους".

Λουί Λεκουάν

η
προδοσία

"Ο Ασκάσο μου είχε διηγήσει επίσης, πώς προετοίμαζαν την απόπειρα κατά του Αλφρόνσου XIII στο Παρίσι. Ήθελαν να εξοντώσουν το βασιλιά της Ισπανίας. Ήξεραν επακριβώς από πού θα περνούσε το τρένο και πού έπρεπε να χτυπήσουν. Είχαν όμως έναν που θα τους πήγαινε εκεί με το αυτοκίνητο κι αυτός τους πρόδωσε. Έτσι τους κατασκόπευε η αστυνομία και ένα πρωί, όπως πήγαν με όλη τους την ησυχία ν' αγοράσουν την εφημερίδα τους, τους συνέλαβε. Μετά ήρθε η μεγάλη δίκη εναντίον του Ντουρρούτι, του Ασκάσο και του Χοβέρ, κι έκατσαν και οι τρεις στο εδώλιο."

Εουγκένιο Βαζνενέμτρο

η
κομμουνιστική
συκοφαντία

"Μετά την ανακήρυξη της Δημοκρατίας, η CNT και η FAI γνώρισαν αμέτρητες συκοφαντίες και προσβολές. Ακόμη θυμόμαστε τους τίτλους στην πρώτη σελίδα της κομμουνιστικής εφημερίδας La Batalla: "FAI-ισμός=φασισμός", και τις δηλώσεις του Φάμπρα Ρίβας, σοσιαλδημοκράτη ηγέτη που ήταν πρώτος σύμβουλος του Λάργκο Καμπαλιέρο: "Αναρχικοί όπως οι Ασκάσο και Ντουρρούτι είναι ανόητοι τρελοί. Τέτοιους τρελούς πρέπει να τους αποφεύγει κανείς. Δε γίνεται συζήτηση μ' αυτούς. Θα μου ήταν πολύ ευχάριστο να μπορούσα να εκτελέσω επιτόπου αυτά τα υπολείμματα του παρελθόντος."

Λουί ντε Άλμπια

"η δύναμη της
πειθούς"...

"Θυμάμαι μια μέρα που οι αρχές, ήταν ήδη τον καιρό της Δημοκρατίας, κατάσχεσαν το τυπογραφείο μας: τα πιεστήρια της εφημερίδας μας, της Solidaridad Obrera. Δεν θυμάμαι πια το λόγο. Κάποιες καταγγελίες, υποκίνηση σε κάτι! Η εφημερίδα δεν μπορούσε να βγει πια. Τα μηχανήματα βγήκαν σε αναγκαστικό πλει-

στηριασμό και εκεί εμφανίστηκαν πολλοί έμποροι. Αλλά δεν έμειναν μόνοι τους. Εμφανιστήκαμε και εμείς με είκοσι περίπου ανθρώπους. Ο Ντουρρούτι σηκώθηκε και πρόσφερε είκοσι πεσέτες για το πιστόρι. Αυτό ήταν φυσικά ένα γελοίο ποσό. Οι έμποροι πετάχτηκαν επάνω και ούρλιαζαν: "Χίλιες πεσέτες!". Αλλά δεν πρόλαβε ο πρώτος να κάνει την προσφορά του και έπιωσε κάτι κρύο, σιδερένιο, ανάμεσα στα πλευρά του, και φυσικά πήρε πίσω την προσφορά του τρέχοντας. Τότε ήρθε η σειρά του Ασκάσο. "Τέσσερα ντεύρος" φώναξε. Αυτά ήταν πάλι είκοσι πεσέτες. Όποιος δοκίμασε να χτυπήσει, αισθάνθηκε το ρεβόλβερ στα πλευρά του και προτίμησε να κρατήσει το στέμμα του κλειστό. Στο τέλος δεν έμεινε στον πλειστηριαστή τίποτα άλλο: πήρε το σφυράκι του και μας κατακίρωσε τα μηχανήματα για είκοσι πεσέτες, ένα κομμάτι ψωμί. Ανάμεσα στο τότε και στο τώρα δεν υπάρχει καμιά σύγκριση. Αυτό που κάνουμε εδώ στο Παρίσι, στο τυπογραφείο της CNT στην εξορία, είναι μηδαμινό. Χάσκει από όλες τις μεριές. Τα μηχανήματά μας είναι σχεδόν για παλιοσίδερα. Χρειαζόμαστε καινούργιο εξοπλισμό. Αλλά σήμερα δουλεύουμε βλέπεις νόμιμα, και να δουλεύεις νόμιμα σημαίνει να δουλεύεις με παλιοσίδερα..."

Χουάν Φερέρ

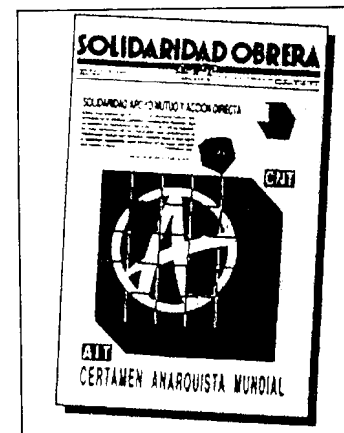
Guardia Civil

Η Guardia αποτελείται από προσεκτικά διαλεγμένους ανθρώπους, που τοποθετούνται πάντοτε μακριά από τον τόπο καταγωγής τους. Απαγορεύεται σ' αυτό το σιρατό να παντρεύεται με ντόπιες ή να έχει φιλικές σχέσεις με τους κατοίκους. Οι χωροφύλακες απαγορεύεται να εγκαταλείπουν τη διαμονή τους άοπλοι ή μόνοι. Ακόμη και σήμερα τους αποκαλούν στην ύπαιθρο *la rajeja*, γιατί περιπολούν πάντα δύο-δύο. Το ανοικτό ταξικό μίσος στα χωριά της Ανδαλουσίας εκδηλωνόταν μέχρι τη δεκαετία του '30 σαν ένας διαρκής κλεφτοπόλεμος, σαν ένα πρωτόγονο αντάρτικο της ύπαιθρου, που ξέσπαγε κάθε τόσο σε ξαφνικές, αυθόρμητες, αγροτικές εξεγέρσεις. Αυτές αποδέομευαν τη στοιχειώδη βία των μαζών και έπαιναν με μια χωρίς προηγούμενο περιφρόνηση του θανάτου. Ακολουθούσαν την ίδια πάντα στερεότυπη πορεία: οι εργάτες γης κατέσφαζαν την τοπική Guardia Civil, αιχμαλώτιζαν παπάδες και υπαλλήλους, έβαζαν φωτιά στις εκκλησίες, έκαιγαν κτηματολόγια και συμφωνητικά μίσθωσης, καταργούσαν το χρήμα, αποκόβονταν από το κράτος, έφτιαχναν ανεξάρτητες κομμούνες και έπαιρναν την απόφαση να καλλιεργούν τη γη από κοινού.

Το σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας

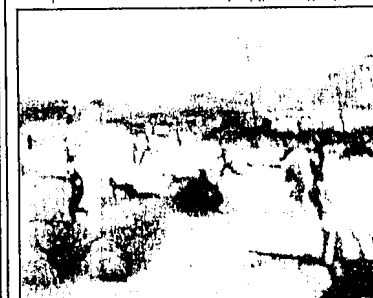
Αφίσα της CNT-AIT για τους αγρότες

Αναρχική εφημερίδα της CNT-AIT η οποία εκδίδεται μέχρι σήμερα

Αφίσα της CNT-FAI

Ένοπλη επίθεση επαναστατών

Αγροτικές εργασίες.
Στις πλάτες των
αγροτών διακρίνονται
τα ντουφέκια τους

ΜΕΡΟΣ 20 Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Στις εκλογές που πραγματοποιούνται στα μέσα Φλεβάρη 1936, το “Λαϊκό Μέτωπο” είναι πρώτο και δημιουργείται η δημοκρατική κυβέρνηση Αθάνια. Στις 10 Μαΐου ο Αθάνια γίνεται Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ενώ πρωθυπουργός είναι ο αριστερός δημοκράτης Καζάρες Κιρόγκα. Ήδη στις τάξεις των μοναρχικών και των δεξιών υπάρχει ανησυχία. Τις πρώτες ημέρες του Ιουλίου εκτελούνται επιφανείς στρατιωτικοί καθώς και ο Κάλβο Σοτέλο, ηγέτης των μοναρχικών. Στις 16 προς 17 Ιούλη ξεσπά το στρατιωτικό πραξικόπημα στην Ιβηρική και το Μαρόκο, με σκοπό να αντικατασταθούν οι δημοκράτες διαχειριστές της εξουσίας. Αρχηγός των πραξικοπημάτων είναι ο στρατηγός Φράνκο. Ήδη κινήσεις της τελευταίας περιόδου μαρτυρούσαν αυτήν την εξέλιξη και γι’ αυτό κανείς σχεδόν δεν εκπλήσσεται από αυτήν. Οι αναρχικοί έχουν ήδη οπλιστεί πρόχειρα και προετοιμαστεί για αυτήν την ένοπλη αναμέτρηση. Στη Βαρκελώνη το πραξικόπημα αποτυγχάνει στο ξεκίνημά του. Έχουν προηγηθεί σκληρές συγκρούσεις μεταξύ αναρχικών κυρίως και στρατιωτικών τμημάτων που είχαν μεταφερθεί για να καταλάβουν την πόλη. Η Βαρκελώνη βρίσκεται στα χέρια των αναρχικών και των επαναστατημένων ανθρώπων. Ήδη διαφαίνεται πως αυτές οι κινήσεις από πλευράς των αναρχικών δεν πραγματοποιούνται για την “προάσπιση της Δημοκρατίας” από τους φασίστες, αλλά για κάτι περισσότερο. Κάτι περισσότερο που δεν είχε έρθει στα τόσα χρόνια εξεγέρσεων και συγκρούσεων που είχαν προηγηθεί. Στις 20 Ιούλη το πραξικόπημα καταπνίγεται και στη Μαδρίτη. Το μεγαλύτερο κομμάτι της Ισπανίας βρίσκεται στα χέρια των επαναστατών. Δημιουργούνται αντιφασιστικές επιτροπές αλλά και ταξιαρχίες επαναστατών. Στη Βαρκελώνη όπου οι αναρχικοί έχουν την περισσότερη δύναμη, το κράτος καταργείται στη πράξη. Σε ολόκληρα κομμάτια της Ισπανίας, εκεί όπου έχουν νικηθεί οι στρατιωτικοί, οι άνθρωποι αυτοοργανώνονται και εφαρμόζουν στη πράξη αναρχικές απόψεις και πεποιθήσεις. Εργασιαία και μεγάλες εκτάσεις γης κοινωνικοποιού-

νται και αναλαμβάνονται από τους επαναστατημένους. Όσοι βιομήχανοι και μεγαλοδιοκτές δεν έχουν καταφύγει στο εξωτερικό, εκτελούνται από αυτούς που επί χρόνια καταπιέζονταν και ζούσαν σε άθλιες συνθήκες. Οι σοσιαλιστές και οι κομμουνιστές βλέποντας πως η ισχύς των αναρχικών βρίσκεται στο δρόμο και τα οδοφράγματα, αγωνίζονται με λύσσα να τους περιορίσουν. Σε διάφορα σημεία της Ισπανίας έχουν ήδη αρχίσει οι σταλινικές εκκαθαρίσεις με θύματα αναρχικούς και μέλη του ΡΟΟΜ (Εργατικό Κόμμα Μαρξιστικής Ενοποίησης). Η Ιταλία και η Γερμανία αποφασίζουν να στείλουν μονάδες σε βοήθεια του Φράνκο και των στρατευμάτων του. Στις 4 Σεπτεμβρίου σχηματίζεται η κυβέρνηση του Λάργκο Καμπαλέρο (ο οποίος σημειωτέον ήταν από τους χειρότερους διώκτες των αναρχικών την προηγούμενη περίοδο), με συμμαχία σοσιαλιστών, ρεπουμπλικάνων και κομμουνιστών. Στην αρχή οι αναρχικοί παραμένουν αμέτοχοι αλλά αργότερα κάνουν το λάθος να συμμετέχουν στο συμβούλιο της Generalidad (κυβέρνηση). Πλέον η κατάσταση αρχίζει να ξεφεύγει από τα χέρια των επαναστατών, ενώ μερίδα των αναρχικών συμβιβάζεται όλο και περισσότερο με τους καθαρόαιμους κραυστές. Έτσι και ανάμεσα στους αναρχικούς διαφαίνονται δύο τάσεις που σιγά-σιγά έρχονται σε αντιπαράθεση. Την πρώτη αποτελούν αυτοί που αντιτίθενται σε οποιαδήποτε συνεργασία με τους δημοκράτες (σοσιαλιστές ή κομμουνιστές). Είναι αυτοί που δεν ξέχασαν τα τόσα χρόνια διωγμών και βασανιστηρίων από τους δημοκράτες και συνεχίζουν να αγωνίζονται για την επανάσταση απ’ άκρη σ’ άκρη της Ισπανίας. Τη δεύτερη τάση αποτελούν αυτοί με “δημοκρατικές ευαισθησίες”, αυτοί που υποστηρίζουν τη συμμετοχή των αναρχικών στην κυβέρνηση ως αναγκαίο κακό, ενώ θεωρούν πρωταρχικό σκοπό τη νίκη του αντιφασιστικού μετώπου.

Από τη νέα κυβέρνηση επιβάλλεται η στρατιωτικοποίηση των αυτόνομων πολιτοφυλακών, καθώς επίσης και η δημιουργία του “Λαϊκού Στρατού”, ενός στρατού που θα λειτουργεί στα πλαίσια κάθε εξουσιαστικού μηχανισμού. Η αρχή του τέλους έχει φανεί. Οι πραξικοπηματίες με τη βοήθεια των Μουσσολίνι και Χίτλερ και εκμεταλλεζόμενοι το γεγονός ότι οι κυριότεροι αντίπαλοί τους, οι αναρχικοί έχουν ν’ αντιμετωπίσουν και τις επιθέσεις των κομμουνιστών, αρχίζουν την αντιπαράθεση και προελαύνουν νικηφόρα. Η κυβέρνηση αρνείται να προμηθεύσει όπλα στους αναρχικούς, οι οποίοι με νύχια και με δόντια πολεμούν τους φασίστες. Λυσσαλέες μάχες πραγματοποιούνται στη Μαδρίτη όπου έχει καταφτάσει η “Ταξιαρχία Ντουρρούι” για να την υπερασπίσει

από τους στρατιωτικούς. Η Ταξιαρχία υφίσταται τρομερές απώλειες και ο Ντουρρούτι σκοτώνεται. Κηδεύεται στη Βαρκελώνη όπου τουλάχιστον μισό εκατομμύριο άνθρωποι βρίσκονται στη κηδεία του, η οποία εξελίσσεται σε μεγάλη διαδήλωση. Μέχρι τα τέλη Νοέμβρη η Μαδρίτη καταλαμβάνεται από τους φασίστες, ενώ στις μάχες που έχουν προηγηθεί οι αναρχικοί υφίστανται τεράστιες απώλειες. Οι στρατιωτικοί καλύτερα οπλισμένοι προελαύνουν και ολοένα και περισσότερες ελεύθερες περιοχές πέφτουν στα χέρια τους. Τα αντίποινα, οι μαζικές δολοφονίες και τα βασανιστήρια έχουν ήδη αρχίσει εις βάρος των επαναστατημένων ανθρώπων. Στις αρχές Μαΐου, η Βαρκελώνη είναι μάρτυρας μιας από τις μεγαλύτερες και πιο δολοφονικές ενέργειες των κομμουνιστών (η ιστορία των οποίων είναι γεμάτη από τέτοιες). Αναρχικοί και μέλη του ΡΟΟΜ αιχμαλωτίζονται κατά των κομμουνιστών, οι οποίοι επιτίθενται στο Τηλεφωνικό κέντρο, το οποίο έχουν καταλάβει οι αναρχικοί. Η περίφημη "Τραγική Εβδομάδα" τελειώνει με 500 νεκρούς αγωνιστές, δολοφονημένους από τα σταλινικά καθάρματα. Έπεσαν στα οδοφράγματα, υπερασπιζόμενοι μέχρι τέλους την επανάσταση, αγωνιζόμενοι για την Ελευθερία...

Οι σταλινικοί συνεχίζουν τις εκκαθαρίσεις. Κατά τα πρότυπα των ρωσικών ομάδων δολοφόνων (Τσεκά) που είχαν αναλάβει τις εκκαθαρίσεις στη Σ. Ένωση, "τσεκιστικές" ομάδες δολοφόνων έχουν αναλάβει να "τελειώνουν" με πολλούς αναρχικούς αγωνιστές σε ολόκληρη την Καταλονία και την Αραγωνία. Στις αρχές του 1938 ο Φράνκο σχηματίζει την πρώτη του κυβέρνηση και μέχρι τις αρχές του 1939 η Βαρκελώνη και σχεδόν ολόκληρη η Καταλονία, το προπύργιο των αναρχικών και την επανάστασης, πέφτει στα χέρια των φασιστών. Την πρώτη Απριλίου 1939, ο Φράνκο αναγγέλλει τον τερματισμό του πολέμου και την κατάληψη ολόκληρης της Ισπανίας από τα στρατεύματά του. Εκατομμύρια χιλιάδες αγωνιστών αναγκάζονται να αυτοεξοριστούν από την Ισπανία, φοβούμενοι τα αντίποινα που θα επακολουθούσαν. Πραγματικά η εκδικητικότητα των στρατιωτικών και των υποστηρικτών τους δε μετριέται. Μαζικές δολοφονίες, οι φυλακές γεμίζουν επαναστάτες αγωνιστές, ολόκληρα χωριά ερημώνονται από την μανία των φασιστών. Όμως μια καινούργια περίοδος αρχίζει. Αυτοί που επέζησαν είτε στην παρανομία είτε φυγάδες, συνεχίζουν να πολεμούν το κράτος, με όποιο προσωπείο κι αν εμφανίζεται, αγωνιζόμενοι για την ελευθερία, όπως έκαναν εξάλλου σε ολόκληρη τη ζωή τους...

Η αρχή του τέλους...

8 Σεπτέμβρη 1936: Στη Βαλένθια, ανακοινώνεται από τη CNT-FAI η συμμετοχή των αναρχικών στη κεντρική κυβέρνηση της Μαδρίτης, ενώ ταυτόχρονα υποστηρίζουν το κυβερνητικό πρόγραμμα.

26 Σεπτέμβρη 1936: Αναλαμβάνονται από τη CNT-FAI 3 υπουργικές θέσεις στη τοπική κυβέρνηση της Καταλωνίας.

1 Οκτώβρη 1936: Ψηφίζεται από τη CNT-FAI η διάλυση της κεντρικής επιτροπής της Πολιτοφυλακής.

9 Οκτώβρη 1936: Η CNT-FAI συμφωνεί με κυβερνητική διαταγή, σύμφωνα με την οποία όλα τα τοπικά επαναστατικά συμβούλια και επιτροπές στην Καταλονία έπρεπε να διαλυθούν.

4 Δεκέμβρη 1936: Η CNT-FAI αναλαμβάνει 3 υπουργικές θέσεις στην κεντρική κυβέρνηση της Μαδρίτης (μια από αυτές είναι η δικαιοσύνη!!!)

15 Δεκέμβρη 1936: Το ανώτατο συμβούλιο ασφαλείας επανασυγκροτεί την αστυνομία στη παλιά της μορφή.

17 Δεκέμβρη 1936: Η εφημερίδα "Πρόβντα" της Μόσχας δημοσιεύει άρθρο όπου αναφέρεται : "Στην Ισπανία άρχισε η εκκαθάριση των τροτσκιστών και των αναρχοσυνδικαλιστών. Θα συνεχιστεί με την ίδια ενεργητικότητα όπου έγινε και στην Σοβιετική Ένωση."

24 Δεκέμβρη 1936: Στη Μαδρίτη απαγορεύεται η οπλοφορία.

Φλεβάρης-Μάρτης 1937: Οι δύο διαφορετικές τάσεις της CNT-FAI φτάνουν σε μεγάλες διαφορές. Η επαναστατική "αντιπολίτευση" σχηματίζει μια δική της ομάδα αγώνα μέσα στη CNT, τους "Φίλους του Ντουρρούτι".

ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ ΣΕ ΔΡΑΣΗ...

Παντού και πάντα ο ρόλος των κομμουνιστών είναι αντεπαναστατικός και βαθιά εχθρικός απέναντι σε κάθε απελευθερωτική προσπάθεια των ανθρώπων. Δεν έχει υπάρξει ανικρατική δραστηριοποίηση όπου οι κομμουνιστές να μην έχουν δράσει βρώμικα και αντιθετικά προς αυτήν, προσπαθώντας λυσσαλέα να την αποτρέψουν. Ο κομμουνισμός δεν είναι τίποτε περισσότερο από ένα ιδεολόγημα

της κυριαρχίας, το οποίο χρησιμοποιείται αναλόγως με τις ανάγκες και τις προτεραιότητές της και καμιά σχέση δεν έχει με την αληθινή επαναστατική διάθεση και διάσταση της ανθρώπινης φύσης. Ωστόσο καλυμένος έντεχνα μ' αυτό τον μανδύα παρουσιάζεται ως μια "επαναστατική" εκδοχή της κρατικής δόμησης, μαζί με όλα τα παρακλάδια του, αποτελώντας ένα ιδανικό για τους κρατιστές κωνευτήρι εξεγερτικών διαθέσεων και ανάχωμα στις διεργασίες που αναπτύσσονται στο κοινωνικό πεδίο. Από τη Ρωσική επανάσταση μέχρι τη Κροστάνδη, από την Ισπανία του '36 μέχρι τη Ουγγρική επανάσταση, από την Ο.Π.Λ.Α μέχρι τις μέρες μας, ο κομμουνισμός εναντιώνεται σε κάθε τι αληθινό σε κάθε τι εξεγερτικό, δολοφονώντας αγωνιστές και λασπολογώντας κάθε αγώνα που δεν μπορεί να ελέγξει. Όταν δραστηριοποιείται ο κομμουνιστικός μηχανισμός, δραστηριοποιείται ένας από τους μηχανισμούς καταστολής του κράτους και είναι λάθος να αντιμετωπίζεται αποκομμένα από το σύνολο της επιβολής. Αν εδώ γίνεται μια ειδικότερη αναφορά έχει να κάνει με το λάθος των Ισπανών αναρχικών να εμπίστευτούν τους κομμουνιστές, λάθος που δυστυχώς μέσα από μια διαφορετικότητα καταστάσεων, εξακολουθεί να εμφανίζεται, γιατί απλά δεν έχει γίνει αρκετά κατανοητό ότι ο κομμουνισμός αποτελεί ιδεολόγημα προώθησης της επιβολής και ΠΟΤΕ δεν υπήρξε κάτι διαφορετικό. Από τον άθλιο εξουσιαστή Μαρξ μέχρι σήμερα, χιλιάδες άνθρωποι εγκλωβίστηκαν στα κρατιστικά πλαίσια που προωθεί και εξανδραποδίστηκαν μέσα από τόνους ψέμματος και λάσπης, βρισκόμενοι σε κάθε περίπτωση ξανά υποδουλωμένοι κάτω από νέες "επαναστατικές" εξουσίες. Και το χειρότερο, βρέθηκαν να υπερασπίζονται ό,τι τους καταπιέζει.

Τα κομμουνιστικά κόμματα πάντοτε αναλάμβαναν τις εκκαθαρίσεις εχθρών του κράτους, προασπιζόμενα άλλοτε τη "δημοκρατία" και άλλοτε την "επανάσταση". Στον ελλαδικό χώρο του 1943 η Ο.Π.Λ.Α, πραγματοποιεί εκκαθαριστικές επιχειρήσεις εναντίον όλων όσων μπορούσαν στο μέτρο των δυνατοτήτων τους και των αναλύσεών τους, να δημιουργήσουν πρόβλημα στο κρατικό σχέδιο συγκρότησης και ισχυροποίησης δομών, έτσι όπως εμφανίζεται στα τέλη του 2ου Παγκοσμίου πολέμου. Η εικόνα του "κυνηγμένου", του "παράνομου", την οποία έστησαν άθελά τους εκατοντάδες απλοί άνθρωποι στα ξερονήσια και τα μπουντρούμια των βασανιστηρίων, προδομένοι και παρατημένοι από την ηγεσία τους, λειτουργεί ώστε να θρίσκονται

οι επαγγελματίες "επαναστάτες" πιο κοντά στο πυρήνα πολλών κοινωνικών διεργασιών και να είναι δυνατόν να σαμποταριστεί κάθε εκδηλούμενη απελευθερωτική προσπάθεια σε εμβρυακή ηλικία, κάτι το οποίο είναι και επιθυμητό και πιο εφικτό από την καταστολή της, όταν πλέον αυτή η προσπάθεια εξαπλωθεί και δημιουργηθούν θύλακες αντίστασης ικανοί να διατηρήσουν τις συνθήκες ρήξης και σύγκρουσης με το κρατικό οικοδόμημα.

"ΠΡΟΔΟΣΙΑ-ΠΡΟΔΟΣΙΑ, ΣΤΑ ΟΠΛΑ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ"

(αναρχικό σύνθημα που ακούστηκε κατά τη διάρκεια της επίθεσης των κομμουνιστών στο τηλεφωνικό κέντρο της Βαρκελώνης)

Δεν είναι παράξενο λοιπόν, το ότι οι κομμουνιστές έδρασαν αντιθετικά προς την κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία και περισσότερο, προέβησαν σε δολοφονίες αγωνιστών κατά τη διάρκειά της προσπάθωντας να κάμψουν την αγωνιστική διάθεση των επαναστατημένων από τη μία, άλλα και να αποδυναμώσουν τις αναρχικές ομάδες και οργανώσεις που δρούσαν τη περίοδο αυτή. Από τον Φλεβάρη έως τον Απρίλη του 1937 πάνω από 80 μέλη της CNT-FAI πέφτουν θύματα αυτών των δολοφόνων. Τα γεγονότα όπου οι κομμουνιστές δολοφονούν αναρχικούς και άλλους αγωνιστές, πάμπολλα. Όσο προχωρεί η κοινωνική επανάσταση τόσο δυσκολότερη γίνεται η επαναφορά στις παλιές συνθήκες εξουσίας. Κανείς δεν μπορεί να παρέμβει αποτελεσματικά προς αυτή τη κατεύθυνση πέρα από τους κομμουνιστές. Οι ίντριγκες, οι δολοπλοκίες και οι παγίδες που σπίνουν στους αναρχικούς μεθοδεύουν την επικράτηση του Φράνκο, μη μπορώντας ν' ανεχτούν τις αυτοοργανωμένες προσπάθειες των αναρχικών και των υπόλοιπων αγωνιζόμενων ανθρώπων, μη μπορώντας να δεχτούν μια ζωή χωρίς κράτος και αφεντικά.

Το Μάη του '37 στη Βαρκελώνη τα γεγονότα διαδέχονται το ένα το άλλο. Οι κομμουνιστές επιδιώκουν να πάρουν το έλεγχο της κατάστασης και στα σχέδιά τους είναι η κατάληψη του τηλεφωνικού κέντρου της πόλης, όπου δίνουν μάχη με τους αναρχικούς συντρόφους. Στο προάσιο Σανς, οι αγωνιζόμενοι πιάνουν ως όμηρους 400 δολοφόνους της Guardia Civil, τους οποίους όμως αργότερα αφήνουν ελεύθερους, εν αντιθέσει με τους κομμουνιστές που δολοφονούν όποιους αγωνιστές πέσουν στα χέρια τους. Γενικότερα στα γεγονότα της Βαρκελώνης δολοφονούνται εκατοντάδες αγωνιστές και

συνολικά τη περίοδο εκείνη "500 νεκροί και 1500 τραυματίες ήταν ο αιματηρός απολογισμός για τον οποίο οι οργανωμένοι εργάτες της Βαρκελώνης, έπρεπε να ευγνωμονούν την πολιτική του Στάλιν".

"ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΘΕΣΜΟΥΣ"

(Ισπανικό αναρχικό σύνθημα)

Η ανατροπή του κράτους στην Ισπανία σηματοδοτεί και αναδεικνύει για τους αναρχικούς και τους αγωνιζόμενους ανθρώπους γενικότερα, τις δυνατότητες που υπάρχουν στη κοινωνία για την αποτίναξη κάθε μορφής εξουσίας, κάθε τι το οποίο έχει επιβληθεί και καταπιέξει το ανθρώπινο γένος στο σύνολό του. Κυρίως απέδειξε ότι η "ουτοπία της αναρχίας", είναι απλά ένα εφεύρημα των κρατιστών το οποίο μπορεί να καταρριφτεί, γεγονός άλλωστε που επισημαίνεται και από τη πραγμάτωση εξεγέρσεων και επαναστάσεων πριν και μετά το 1936, μέχρι τις μέρες μας (βλ. Αλβανία 1997, Ινδονησία 1998).

Η κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία έχει την "ιδιαιτερότητα" της πλήρους κατάργησης του κράτους στο σύνολό του και όχι κάποιων (πολλών ή λίγων) δομών και λειτουργιών του. Αυτό σημαίνει, ότι οι άνθρωποι έσω και μέσα στις δυσκολίες που παρουσιάζονται έντονες στην αρχή ενός τέτοιου εγχειρήματος, έπρεπε να αναπτύξουν αναρχικές σχέσεις και πρακτικές σε μια καινούργια συνθήκη, αυτής της απουσίας κράτους και εξουσίας, η οποία σαφώς και διαφοροποιείται σε σχέση με τις δραστηριότητες κάτω από τη κρατική επιβολή. Η εμπειρία όμως που υπήρχε μέσα από τη συγκρότηση και δράση ομάδων και οργανώσεων, ήταν ικανή να βοηθήσει στο λειτουργικό ξεπέρασμα πολλών και ποικίλων εμποδίων τα οποία παρουσιάστηκαν. Αυτό βέβαια είναι ένα στοιχείο το οποίο ισχύει σε κάθε στιγμή του κοινωνικού-απελευθερωτικού αγώνα.

Τα 64 χρόνια που έχουν περάσει δίνουν τη δυνατότητα της εποικοδομητικής, στην κατεύθυνση του κοινωνικού αγώνα, κριτικής πάνω σε ζητήματα που τέθηκαν εκείνη τη περίοδο, αλλά κυρίως πάνω σε απόψεις και πρακτικές που κατατέθηκαν και οι οποίες ομολογουμένως είναι προβληματικές. Οι συνθήκες της κάθε εποχής, έτσι όπως αυτές διαμορφώνονται και η ανάλυση - παρεμβατικότητα των αναρχικών σ' αυτές, είναι δύο άξονες που καθορίζουν σε αρκετά μεγάλο βαθμό διάφορες κινήσεις. Κινήσεις οι οποίες θα έχουν το στοιχείο του λάθους και όχι της ηθελημένης πραγμάτωσής τους μέσα α-

πό παραμορφωτικές αναλύσεις και οπτικές, που τελικά αντιστρατεύονται την αναρχία. Χωρίς να παραγνωρίζεται η συμβολή του καθενός στην κατάλυση του κράτους και στις έντονες προσπάθειες αυτοοργάνωσης της καθημερινής ζωής και του ίδιου του αγώνα, εν τούτοις δεν μπορεί να ξεπερνιέται το αρνητικό γεγονός της ενδυνάμωσης εξουσιαστικών μηχανισμών επιβολής, όπως η συγκρότηση κυβέρνησης και να μην καυτηριάζεται η συμμετοχή κάποιων αναρχικών σ' αυτή. Και αυτό ακόμα αποτελεί μια εμπειρία (έστω αρνητική), η οποία έδειξε ότι οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι καμιά σχέση δεν μπορούν να έχουν με λογικές βελτίωσης εξουσιαστικών μηχανισμών και γενικότερου καλλωπισμού του κράτους και καμιά εμπιστοσύνη δεν μπορούν να δείχνουν σε κρατιστικά υποστηρίγματα κομμουνιστικού ή οποιοδήποτε άλλου τύπου.

Σίγουρα τα θετικά στοιχεία είναι πολύ περισσότερα από κάποια αρνητικά και μεγάλη βαρύτητα έχει η αδιάκοπη αντίληψη εμπειριών από τη δεξαμενή της επανάστασης και που αρκετά από τα εγχειρήματα που αναπτύχθηκαν εκείνη την περίοδο, αποτελούν διαχρονικά προτάγματα του κοινωνικού-απελευθερωτικού πολέμου. Οι μορφές αυτοοργάνωσης που έμπρακτα κατατέθηκαν, αποτέλεσαν και αποτελούν λειτουργική παρακαταθήκη στη συνέχιση του αγώνα του ανθρώπινου γένους. Κατ' επανάληψη άλλωστε έχει ειπωθεί, πως κάθε κοινωνική διεργασία, κάθε εξέγερση, κάθε επανάσταση, ενδυναμώνεται και ενδυναμώνει άλλες προσπάθειες που πραγματώνονται, μέσα από τη κατάθεση εμπειριών και βιωμάτων και τη λειτουργική μετάδοσή τους από άνθρωπο σε άνθρωπο. Αυτή η σχέση - στοιχείο του κοινωνικού πολέμου, είναι που συμβάλει στη συνέχιση του απελευθερωτικού αγώνα μέσα στη πραγματικότητα της σύγκρουσης κράτους και κοινωνίας, παράλληλα με την εξεγερτική διάσταση της ανθρώπινης φύσης που δεν καθορίζεται και δεν καναλιζάρεται στα όποια πλαίσια.

Μέσα στη κοινωνία αναπτύσσονται συνεχώς διεργασίες με απελευθερωτική κατεύθυνση, οι οποίες εμπλουτίζουν τον κοινωνικό πόλεμο και συμβάλουν στην εξάπλωσή του. Η ανάδειξη και ανάπτυξη διαφόρων εκτιμήσεων, απόψεων και πρακτικών οδηγεί μέσα σε μια πορεία χρόνου στην αναζωογόνηση των απελευθερωτικών προταγμάτων, αποκλείοντας έτσι τη περίπτωση της παγιοποίησής τους και της μετατροπής τους σε ιδεολογία. Κατάσταση στην οποία πλέον η

πραγματικότητα, δεν αναλύεται με υγιή δεδομένα, αλλά κάτω από νόρμες και φόρμουλες, οι οποίες φύσει και θέσει εκφράζουν και λειτουργούν σε αναντιστοιχία με τη πραγματικότητα, γιατί ακριβώς δρουν εγκλωβιστικά. Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά, της μετάδοσης εμπειριών, της εκτίμησης και ανάλυσης της καθημερινότητας κλπ, είναι αυτά που δημιουργούν τον εφιάλτη για τους κρατιστές, οι οποίοι διαλαλούν εδώ και χρόνια για το "τέλος των εξεγέρσεων" και η πραγματικότητα τους διαφεύδει διαρκώς. Η επανάσταση στην Αλβανία το '97, στην Ινδουησία το '98, οι δεκάδες εξεγέρσεις και συγκρούσεις ανά τον πλανήτη αποδεικνύουν ότι όσο υπάρχει κράτος και εξουσία, τόσο οι καταπιεσμένοι θα σπίνουν τα οδοφράγματα της αντίστασης και θα εξεγείρονται ενάντια στους εκμεταλλευτές τους. Αποδεικνύουν ότι κάθε κράτος είναι μεν πάνοπλο, αλλά όχι άτρωτο και ότι κανένας θεσμός και μηχανισμός δεν έχει καταφέρει μέχρι σήμερα να εξαλείψει το ανθρώπινο χαρακτηριστικό της εξέγερσης και της αποτίναξης του όποιου δυνάστη. Αυτό ακριβώς είναι και το συστατικό όλων των προσπαθειών του ανθρώπινου γένους, όλων των εκφράσεων που έχουν κατατεθεί στη διαδρομή του κοινωνικού πολέμου.

Τα γεγονότα της "τραγικής εβδομάδας"

Το παρακάτω κείμενο βασίζεται σε αποσπάσματα μιας μαρτυρίας του Αουγκουστίν Σούχου, Ισπανού αναρχοσυνδικαλιστή, σχετικά με τα γεγονότα της "Τραγικής Εβδομάδας" (3-7/5/1937) στη Βαρκελώνη.

ΔΕΥΤΕΡΑ 3 ΜΑΪΟΥ

Στις 3 Μαΐου, ο Rodriguez Salas κομμουνιστής κομμισάριος, μέλος του PSUC, εξαπολύει μια νέα επίθεση ενάντια στη CNT-FAI. Ακολουθώντας ένα προσχεδιασμένο πλάνο, και εκτελώντας τις διαταγές του Υπουργείου Εσωτερικών, εισβάλλει στο κτίριο της Τηλεφωνίας με δύναμη 200 αστυνομικών. Αυτή ήταν και η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Οι αναρχικοί αποφασίζουν να κινητοποιηθούν απέναντι σε αυτήν τη πρόκληση. Το κτίριο της Τηλεφωνίας στη Βαρκελώνη βρίσκεται στο κέντρο της πόλης, στην Plaza Catalunya. Όλες οι δημόσιες υπηρεσίες σε

ολόκληρη την Ισπανία είχαν καταληφθεί από εργατικές οργανώσεις. Το τηλεφωνικό κέντρο της Βαρκελώνης είχε καταληφθεί από τους αναρχοσυνδικαλιστές της CNT-FAI.

Στις 3 η ώρα περίπου το μεσημέρι της 3ης Μαΐου, 3 φορτηγά της αστυνομίας σταματούν μπροστά από το κτίριο. Υπό τις διαταγές των κομμουνιστών οι αστυνομικοί εισβάλλουν με σκοπό να το καταλάβουν. Ζητείται απ' όσους είναι μέσα να σηκώσουν τα χέρια ψηλά και να κατεβάσουν τα όπλα τους (Όλα τα δημόσια κτίρια ήταν εξοπλισμένα απέναντι στους φασίστες, κάποια μόνο με απλά τουφέκια, άλλα με πολυβόλα).

Οι αναρχικοί υπερασπίζονται τους εαυτούς τους. Ένα πολυβόλο εμποδίζει την αστυνομία να προχωρήσει πέρα από τον πρώτο όροφο. Ενώ όλα αυτά συμβαίνουν μέσα στο κτίριο, ομάδες αικνιδισμού (μονάδες αστυνομίας) λαμβάνουν επίκαιρες θέσεις στο τετράγωνο, ενώ άλλες σε ολόκληρη την πόλη. Οι εργάτες της Βαρκελώνης, οι οποίοι στη συντριπτική πλειοψηφία τους ανήκουν στη CNT, φοβούνται ότι αυτό είναι μόνο η αρχή μιάς εκτεταμένης επίθεσης ενάντια σε αυτά που έχουν καταφέρει ως τώρα. Άνθρωποι από όλα τα σημεία της πόλης έρχονται να δουν τι συμβαίνει. Η αστυνομία προσπαθεί να τους κρατήσει μακριά με αποτέλεσμα ν' αρχίσουν συγκρούσεις. Εργάτες και αστυνομία τρέχουν σε ολόκληρη την πόλη. Το αρχηγείο της CNT γεμίζει κόσμο. Όλοι ζητούν όπλα. Ο καθένας θέλει να είναι έτοιμος να υπερασπιστεί τα άλλα κτίρια από παρόμοιες εισβολές.

Λίγες ώρες αργότερα ολόκληρη η Βαρκελώνη είναι στα όπλα. Οι αγωνιζόμενοι καταλαμβάνουν έναν αριθμό κτιρίων κοντά στην Plaza Catalunya, αλλά αποσύρονται λίγο αργότερα. Η αστυνομική δύναμη είναι συγκεντρωμένη κοντά στο αστυνομικό μέγαρο. Ο Καταλανός υπουργός Εσωτερικών, Artemio Aiguade, είναι με την αστυνομία. Μαζί του οι άνθρωποι των ένοπλων Καταλανών Εθνικιστών (Estat Catala), και αυτοί του PSUC (Partido Socialista Unificat de Catalunya- Καταλανικό Ενοποιημένο Σοσιαλιστικό Κόμμα. Η σύμπραξη του Σοσιαλιστικού και Κομμουνιστικού κόμματος της Καταλονίας). Ένοπλα στρατεύματα συγκεντρώνονται και σε άλλες περιοχές της Βαρκελώνης. Γίνεται σαφές ότι όλοι αυτοί μαζί οργάνωσαν μία επίθεση ενάντια στους αναρχικούς.

Από τις περιόδους της δικτατορίας μέχρι σήμερα, η CNT και η FAI είχαν οργανώσει τις επιτροπές άμυνας. Αυτές οι επιτροπές λειτουργούν αμέσως και τα μέλη τους εξοπλίζονται. Για την επόμενη ημέρα κηρύσσεται γενική απεργία. Από το πρωί οι επαναστάτες αρχίζουν να υψώ-

νουν οδοφράγματα σε διάφορα σημεία της πόλης. Δεν σημειώνονται ακόμα συγκρούσεις, αλλά κυριαρχεί μια ένταση. Σε ορισμένα σημεία της πόλης πέφτουν πυροβολισμοί. Στην περιοχή Sarría οι αγωνιζόμενοι σπίνουν ένα οδόφραγμα, ενώ αφοπλίζουν τους αστυνομικούς. Στην περιοχή Sans, όπου ζούσε ο Ντουρρούτι για πολλά χρόνια, μέλη της “Ελευθεριακής Νεολαίας” καταλαμβάνουν την περιοχή και υψώνουν οδοφράγματα. Δεν πραγματοποιούνται συγκρούσεις, ίσως γιατί οι περισσότεροι αστυνομικοί αφοπλίζονται και τάσσονται με το μέρος των επαναστατών ή γιατί οι τελευταίοι είναι η συντριπτική πλειοψηφία και δεν βρίσκουν κάποια σθεναρή αντίσταση.

ΤΡΙΤΗ 4 ΜΑΪΟΥ

Τις πρώτες πρωινές ώρες πυροβολισμοί αρχίζουν να πέφτουν στο κέντρο της πόλης και αργότερα οι συγκρούσεις εξαπλώνονται. Διάφορα γραφεία της CNT-FAI πολιορκούνται από την αστυνομία ενώ μέλη της πραγματοποιούν συσκέψεις για να βρεθεί λύση. Σε κάποια στιγμή, βγάζουν την παρακάτω ανακοίνωση:

“Είναι απαραίτητο να φτάσουμε σε μια γρήγορη λύση σε αυτή την σύγκρουση. Τα γεγονότα που συμβαίνουν τώρα στους δρόμους είναι αποτέλεσμα μιας οδονηρίας και μακράς τακτικής να θυσιαστεί η οργάνωση της CNT και των μελών της, αφού χρησιμοποιήθηκε το αίμα και η δύναμή τους για να νικηθούν οι προδότες φασίστες. Μην τους αφήσετε να σας προδώσουν. Το ξέρετε καλά, και έχετε αποδείξεις για αυτό, πως η CNT-FAI δεν είναι εναντίον σας, είτε σαν άτομα είτε συλλογικά. Είστε, σαν και εμάς, μαχητές του αντιφασιστικού μετώπου. Προσφέρετε τα όπλα σας στο λαό και τοποθετηθείτε δίπλα του, όπως κάνατε στις 19 Ιουλίου. Ούτε η CNT ούτε η FAI θέλουν να εγκαθιδρύσουν δικτατορία. Ούτε θα ανεχτούν καμιά δικτατορία όσο ακόμα και ένα μέλος τους θα ζει. Δεν πολεμάμε το φασισμό από αγάπη για τον πόλεμο. Πολεμάμε για την ελευθερία και για να αποτρέψουμε τη σφαγή και την εκμετάλλευση από αυτούς που, παρόλο δεν αυτοαποκαλούνται φασίστες, θέλουν να εγκαθιδρύσουν ένα ολοκληρωτικό καθεστώς, σε πλήρη αντίθεση με τα αισθήματα και τις παραδόσεις των ανθρώπων.”

Μία ώρα αργότερα οι Περιφερειακές Επιτροπές της CNT-FAI απευθύνονται στους ανθρώπους της Βαρκελώνης:

“Η CNT και η FAI σας γνωστοποιούν ότι δεν θέλουν να χύσουν το αίμα των φίλων τους, στους δρόμους της Βαρκελώνης. Αλλά δεν μπορούμε

να υπομένουμε στις προκλήσεις αυτών, που χρησιμοποιούν τις κρατικές θέσεις τους και θέλουν να καταστρέψουν τα δικαιώματα των εργατών της CNT και της UGT, όπως με το χθεσινό γεγονός να προσπαθήσουν να καταλάβουν το κτίριο της Τηλεφωνίας με τη δύναμη των όπλων.”

Λίγο αργότερα ένα ακόμα μανιφέστο μεταδίδεται στη Βαρκελώνη:

“Άντρες και γυναίκες του λαού! Εργάτες! Μιλάμε με ειλικρίνεια στο λαό, και όπως στο παρελθόν, έχουμε αποδείξεις της τιμωρίας μας. Δεν είμαστε υπεύθυνοι για αυτά που συμβαίνουν. Δεν επιπθόμαστε. Εμείς μόνο υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας. Δεν το αρχίσαμε εμείς αυτό, δεν το προκαλέσαμε. Απαντάμε στη λάσπη, τη συκοφάντηση και τη βία που καθοδηγείται απέναντι στη CNT και τη FAI, τους πιο αναντικατάστατους αντιφασίστες από όλους. Ποτέ δεν προδώσαμε τους σκοπούς μας, και δείξαμε πάντα την αξία μας. Γιατί θέλουν να μας εξολοθρεύσουν; Δεν φαίνεται ύποπο το ότι επιπθενται στη CNT και τη FAI, ενώ στη Μαδρίτη, στην Ανδαλουσία, στη Βισκαγία και στην Αραγωνία, οι δυνάμεις μας έδειξαν και δείχνουν ακόμα την απόδειξη του θάρρους και της δύναμής τους; Εργάτες της CNT και της UGT! Θυμηθείτε το δρόμο που ταξιδέψαμε μαζί. Πόσοι έπεσαν, καλυμμένοι με αίμα, στους ανοικτούς δρόμους και τα οδοφράγματα! Χαμηλώστε τα όπλα σας! Αγκαλιαστείτε σαν αδελφοί! Θα είμαστε νικητές αν είμαστε ενωμένοι. Αν πολεμάμε μεταξύ μας, θα ηττηθούμε. Σκεφτείτε! Απλώνουμε το χέρι μας χωρίς όπλα. Κάντε και εσείς το ίδιο και όλα θα ξεχαστούν. Ενότητα μεταξύ μας! Θάνατο στο φασισμό!”

Παρόλη όμως την καλή θέληση των αγωνιστών της CNT-FAI τα πράγματα αγριεύουν περισσότερο. Η καταλανική αστυνομία και τα μέλη του PSUC (κομμουνιστές) αρχίζουν τις επιθέσεις εναντίον τους στο κέντρο της πόλης.

Γύρω στις 5 το απόγευμα, ακόμα ένα τρομερό γεγονός συμβαίνει στην λεωφόρο Ντουρρούτι, όχι πολύ μακριά από τα γραφεία της CNT-FAI. Δύο αυτοκίνητα πλησιάζουν από την αποβάθρα για να φτάσουν στη Περιφερειακή Επιτροπή των CNT-FAI. Κάπου 300 μέτρα από τον προορισμό τους, ένα οδόφραγμα των καταλανών αστυνομικών και των μελών του PSUC είναι εγκατεστημένο. Καθώς τα αυτοκίνητα πλησιάζουν, διατάσσονται να σταματήσουν και να παραδώσουν τα όπλα τους. Την ώρα που οι αγωνιστές της CNT-FAI αποβιβάζονται από τα αυτοκίνητα δολοφονούνται με συνεχείς ριπές. Οι υπερασπιστές του κυρίου των Επιτροπών θέλουν να εκδικηθούν τους δολοφονημένους συντρόφους τους αμέσως, αλλά μετά από συζήτηση αποφασίζουν να αφήσουν και

αυτό το γεγονός αναπάντητο, έτσι ώστε να μην προκληθεί περισσότερο κακό!!! Καθώς φαίνεται ότι η αστυνομία δεν έχει κανένα σκοπό να σταματήσει τις εκθροπραξίες, αλλά στην πραγματικότητα προετοιμάζεται να επιτεθεί στο ίδιο το αρχηγείο της Περιφερειακής Επιτροπής, η Επιτροπή Άμυνας αποφασίζει να στείλει δύο θωρακισμένα οχήματα από το εργοστάσιο όπλων, για την άμυνα των γραφείων της CNT-FAI. Φτάνουν τη νύχτα κατά τη διάρκεια των εκθροπραξιών και παραμένουν για να βοηθήσουν στην άμυνα.

Στο μεταξύ είχε ήδη συσταθεί ένα είδος συμμαχίας ανάμεσα στην Καταλανική Αριστερά (Esquerra), τους Καταλανούς Εθνικιστές (Estat Catala), και τα PSUC και UGT. Όλοι αυτοί είχαν ενωθεί εναντίον των αγωνιστών της CNT-FAI και των τροτσκιστών του POUM. Απεσταλμένοι των αναρχικών προσπαθούν απεγνωσμένα να βρεθεί μια ειρηνική λύση και να σταματήσουν οι εκθροπραξίες.

ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΜΑΪΟΥ

Οι διαπραγματεύσεις που κρατούν όλη νύχτα δεν αποτρέπουν τη συνέχιση των εκθροπραξιών. Στις 9.30 το πρωί οι αστυνομικοί με τους συμμάχους τους πραγματοποιούν νέα πρόκληση. Επιτίθενται στο αρχηγείο της Ιατρικής Ένωσης στην πλατεία Santa Ana, στο κέντρο της πόλης. Ταυτόχρονα επιτίθενται με μανία στο αρχηγείο της τοπικής Ομοσπονδίας Ελευθεριακής Νεολαίας. Οι νεολαίοι το υπερασπίζονται ηρωικά. Έξι νεαροί αναρχικοί σκοτώνονται. Και τα δύο σημεία που δέχονται επίθεση ειδοποιούν το κεντρικό αρχηγείο της CNT-FAI ζητώντας βοήθεια. Το απόγευμα, ενώ οι εκθροπραξίες συνεχίζονται, η Επιτροπή Άμυνας αποφασίζει να ζητήσει 3 ακόμα θωρακισμένα οχήματα για την υπεράσπιση του αρχηγείου. Φτάνουν μετά από λίγες ώρες και αναλαμβάνουν δράση, να υπερασπιστούν τους συντρόφους και τα κτίρια που βρίσκονται σε κίνδυνο. Απέναντι από τη Περιφερειακή Επιτροπή, 3 άοπλοι πυροβολούνται στη μέση του δρόμου και προσπαθούν να κρυφτούν ενώ ένα από τα θωρακισμένα αυτοκίνητα πηγαίνει να τους βοηθήσει. Οι πυροβολισμοί προέρχονται από τα οδοφράγματα του PSUC. Κατά τη διάρκεια της μάχης μεταξύ των Καταλανών αστυνομικών και των υπερασπιστών του κτιρίου της Ελευθεριακής Νεολαίας, ένας αστυνομικός πάνετα αιχμάλωτος αλλά αργότερα αφήνεται ελεύθερος.

Παρά το γεγονός ότι οι αγωνιστές της CNT-FAI έχουν να αντιμετωπίσουν πολλούς εχθρούς ενωμένους, καταφέρνουν να οργανώσουν την

άμυνά τους. Αναφορές από άλλα σημεία της Βαρκελώνης αλλά και των γύρω περιοχών, δείχνουν πως ο κόσμος είναι με το μέρος των αναρχικών και εκφράζει την υποστήριξη του στις οργανώσεις τους. Και όμως η CNT-FAI δε λαμβάνει κανενός είδους απόφαση να αντεπιτεθεί, μη θέλοντας να χειροτερέψει την κατάσταση.

ΠΕΜΠΤΗ 6 ΜΑΪΟΥ

Κατά τη διάρκεια της νύχτας, η CNT και η UGT συμφωνούν και καλούν τους εργάτες να επιστρέψουν στις δουλειές τους. Κανείς δεν υπακούει ενώ παράλληλα, οι προκλήσεις από πλευράς της αστυνομίας όπως και οι εκθροπραξίες συνεχίζονται με μεγαλύτερη ένταση. Κυκλοφορούν φήμες ότι η κεντρική κυβέρνηση της Βαλένθια συγκεντρώνει στρατό από διάφορα σημεία για να στείλει στην Καταλωνία, οι οποίες λίγο αργότερα επαληθεύονται. Χίλιοι πεντακόσιοι στρατιώτες βρίσκονται στο δρόμο από τη Βαλένθια, ενώ 3500 θα ακολουθήσουν. Στους δρόμους της Βαρκελώνης γίνονται συνεχείς έλεγχοι και όποιοι κατέχουν αποδεικτικό μέλους της CNT συλλαμβάνονται. Στο Τηλεφωνικό κέντρο η κατάσταση είναι περιέργη, καθώς οι δύο πλευρές συμφωνούν να εγκαταλείψουν το κτίριο όλοι οι παρευρισκόμενοι, αλλά οι κομμουνιστές αθετούν τη συμφωνία. Η Περιφερειακή Επιτροπή καλεί την αστυνομία να αποσύρει τις δυνάμεις της και αυτή αρνείται τη στιγμή που σε ολόκληρη την πόλη πραγματοποιούνται σκληρές μάχες. Παρόλα αυτά οι αναρχικοί αγωνιστές αρνούνται να αντεπιτεθούν και να καταλάβουν τις θέσεις των αστυνομικών και των κομμουνιστών και παραμένουν στις δικές τους αμυνόμενοι...

Στις 6 η ώρα ένα τηλεφώνημα αναφέρει πως 1500 στρατιώτες είναι στο δρόμο προς τη Βαρκελώνη και ήδη έφτασαν στην πόλη Tortosa. Εκεί κατέλαβαν τα αρχηγεία των οργανώσεων της CNT, τα πολιτιστικά κέντρα της FAI και της Ελευθεριακής Νεολαίας, ενώ συνέλαβαν όσους βρήκαν μέσα. Οι αναρχικοί θα μπορούσαν και αυτοί να καλέσουν δικά τους στρατεύματα από το μέτωπο και αναμφισβήτητα να νικήσουν μέσα σε 48 ώρες. Όμως μετά από συζητήσεις προτιμούν να μην σπάσουν το αντιφασιστικό μέτωπο απέναντι στον Φράνκο και εξακολουθούν να αμύνονται. Η CNT-FAI καλεί εκ νέου τους εργάτες να επιστρέψουν στις δουλειές τους. Νέα καταφτάνουν από άλλες περιοχές γύρω από την Βαρκελώνη όπου οι κομμουνιστές έχουν αρχίσει εκκαθαριστικές επιχειρήσεις.

ρήσεις εναντίον εργατών, μελών της CNT-FAI. Τα όργανα της προπα-
θούν να βρουν μια λύση. Από την πρώτη στιγμή θα μπορούσαν να καλέ-
σουν ολόκληρη την Καταλωνία να πολεμήσει τους κομμουνιστές, και να
εξαπολύσουν μια πραγματικά τεράστια δύναμη, αλλά κράτησαν στάση α-
ναμονής.

Στο κέντρο της πόλης, η Περιφερειακή Επιτροπή της CNT-FAI
κυκλώνεται ολοένα και πιο στενά από τους αστυνομικούς και τους κομ-
μουνιστές. Τελικά η κεντρική κυβέρνηση απαντά θετικά στην πρόταση
των αναρχικών για παύση πυρός και ανακωχή ενώ σποραδικά πυρά α-
κούγονται από διάφορα σημεία της πόλης.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΜΑΪΟΥ

Η μέρα είναι σχετικά ήρεμη και οι εκθροπραξίες έχουν σταμα-
τίσει. Πολλές συλλήψεις αναρχικών πραγματοποιούνται από την αστυ-
νομία εκ των οποίων αρκετοί δολοφονούνται στα κρυφά. Συλλέγονται
νέα από τις επαρχίες, σύμφωνα με τα οποία πολλοί αναρχικοί έχουν δο-
λοφονηθεί άνανδρα από τους αστυνομικούς και τους κομμουνιστές. Αρ-
κετοί έχουν εξαφανιστεί, άλλοι έχουν αιχμαλωτιστεί...

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ BERNERI ΚΑΙ BARBIERI

Οι εκθροπραξίες συνεχίζονται καθόλη τη διάρκεια της νύχτας
της Τρίτης 4 Μαΐου. Αλλά ένα γεγονός που συμβαίνει το βράδυ, δείχνει
τους σκοπούς των αντεπαναστατών. Κοντά στη λεωφόρο Νιουρρούτι, α-
πέναντι από την Περιφερειακή Επιτροπή, στην Πλατεία Del Angel, κατοι-
κεί ο Ιταλός αναρχικός αγωνιστής, Camillo Berneri. Αρκετοί εξόριστοι Ι-
ταλοί κατοικούν επίσης εκεί. Έχουν έρθει στην Ισπανία και έχουν δη-
μιουργήσει μια αντιφασιστική ταξιαρχία. Ο Berneri επίσης εκδίδει την
παλόφωνη εφημερίδα Guerra di Classe (Ταξικός Πόλεμος). Σε ένα άρ-
θρο του με τον τίτλο "Μπουργκός και Μόσχα", τράβηξε την προσοχή της
ρωσικής κυβέρνησης. Έγραφε: "Μόλις ο φασισμός νικηθεί, είναι απα-
ραίτητο για τη CNT και τη FAI να συνεχίσουν τον αγώνα για το κοινω-
κό τους πρόγραμμα. Η Εκτελεστική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμ-
ματος της Ισπανίας διακήρυξε πως στον σημερινό αγώνα, υπερασπίζο-
νται την δημοκρατία και την ατομική ιδιοκτησία. Από την φλογισμένη Μα-
δρίτη, θα περίμενε κανείς μια νέα Κρονστάνδη. Αλλά η Μαδρίτη πλησιά-
ζει στη νίκη. Η επαναστατική Καταλωνία δεν λαμβάνει ούτε όπλα ούτε οι-
κονομική βοήθεια. Η Ρωσία έστειλε όπλα και πυρομαχικά για να ελέγξει

τον αντιφασιστικό αγώνα και την ανάπτυξη της Κοινωνικής Επανάστα-
σης; Το δίπολο Μαδρίτη ή Φράνκο, παρέλυσε τους Ισπανούς αναρχι-
κούς. Σήμερα η Βαρκελώνη βρίσκεται μεταξύ Μπουργκός, Ρώμης, Μαδρί-
της και Μόσχας. Πολλοί κρέιπται. Ο ορίζοντας είναι θαμπός. Είμαστε μεσο-
πέλαγα με μεγάλη καταιγίδα. Θα είμαστε ικανοί να κάνουμε θαύματα;
Τσακισμένη μεταξύ των Πρώσων και των Βερσαλλιών, η Παρισινή Κομ-
μούνα άναψε μια φλόγα που ζέστανε ολόκληρο τον κόσμο. Μεταξύ του
Μπουργκός και της Μαδρίτης, βρίσκεται η Βαρκελώνη. Ας το θυμόνται
αυτό οι Goded της Μόσχας." (Ο Goded ήταν φασίστας στρατηγός που
πηγήθηκε του πραξικοπήματος στη Βαρκελώνη στις 19 Ιουλίου. Δικάστη-
κε από το λαό της Βαρκελώνης και εκτελέστηκε). Το άρθρο αυτό ώθησε
τη Ρωσία να παρέμβει στη CNT-FAI. Από τότε ο Berneri ήταν στο στόχα-
στρο των κομμουνιστών.

Όταν άρχισαν οι εκθροπραξίες, ο Berneri ήταν στο σπίτι του με
τον φίλο του Barbieri, επίσης Ιταλό αναρχικό. Μαζί τους βρισκόταν και
η γυναίκα του Barbieri, καθώς και η Tosca Pantini, χίρα ενός Ιταλού α-
ναρχικού που είχε σκοτωθεί στο μέτωπο της Αραγωνίας. Το σπίτι των Ι-
ταλών περικυκλώνεται από Καταλανούς αστυνομικούς και μέλη του
PSUC, που φορούν κόκκινα περιβραχιόνια με τα διακριτικά του κόμμα-
τός τους επάνω. Το πρωινό της Τρίτης 4 Μαΐου, οι αστυνομικοί με τους
κομμουνιστές έρχονται στο σπίτι και λένε στους Ιταλούς αναρχικούς να
είναι προσεκτικοί γιατί πέφτουν πολλοί πυροβολισμοί στη γειτονιά. Το α-
πόγευμα πραγματοποιείται μία ακόμα επίσκεψη για να κατασχέσουν τα
όπλα που κατέχουν οι αγωνιστές. Την επόμενη ημέρα, Τετάρτη 5 Μαΐου,
στις 5 η ώρα το απόγευμα, ο Berneri και ο Barbieri συλλαμβάνονται από
12 φρουρούς. Εξί από αυτούς είναι αστυνομικοί, ενώ οι άλλοι είναι κομ-
μουνιστές, μέλη του PSUC, με τα διακριτικά στα κόκκινα περιβραχιόνια
τους. Ο αρχηγός της ομάδας, δείχνοντας τα διακριτικά του με τον αριθ-
μό 1109, τους ρωτά τα ονόματά τους. Δύο φρουροί παραμένουν στο σπί-
τι για να συνεχίσουν την έρευνα. Η γυναίκα του Barbieri προσπαθεί να
τους ακολουθήσει αλλά δεν την αφήνουν. Οι δύο αναρχικοί αγωνιστές
δολοφονούνται κατά τη διάρκεια της επόμενης νύχτας, από πολυβόλο ό-
πλο, όπως έδειξε η νεκροψία. Ήταν μια άνανδρη δολοφονία αφού και
οι δύο τους ήταν άοπλοι. Ο φόνος έγινε κοντά στο κτίριο της Κυβέρ-
σης και λίγο αργότερα τα σώματα των δύο αναρχικών μεταφέρονται στο
νεκροτομείο του νοσοκομείου. Η λίστα του Ερυθρού Σταυρού δείχνει που
βρέθηκαν τα πτώματα.

Ο Berteri και ο Barbieri δολοφονήθηκαν επειδή ήταν αναρχικοί, από την αστυνομία και τους κομμουνιστές του PSUC, τους πιστούς στη Μόσχα. Η σύντροφος του Barbieri δήλωσε: "Ο Barbieri ρώτησε γιατί τους μεταχειρίζονται έτσι, αφού ήταν αναρχικοί και άρα και αντιφασίστες." Και ο αρχηγός των αστυνομικών απάντησε: "Είναι επειδή εσείς οι αναρχικοί είστε απεπαναστάτες".

Οι αναρχικοί καταδιώκονται, δολοφονούνται, βγαίνουν στην παρανομία. Αλλά ακόμα και τότε περιορίζονται στο να αμύνονται και όχι να επιτεθούν. Την επόμενη ημέρα οι εφημερίδες δημοσιεύουν τον αριθμό των θυμάτων: 500 νεκροί και 1500 τραυματίες, σχεδόν όλοι αναρχικοί...

"Στις τελευταίες μέρες του Απριλίου γίνονται γνωστές οι προθέσεις της κυβέρνησης να αφοπλίσει τους εργάτες της Βαρκελώνης και να επαναφέρει το μονοπώλιο εξουσίας στην αστυνομία. Μ' αυτό αρχίζει και η τελευταία πράξη του δράματος της CNT-FAI, η "ματωμένη βδομάδα του Μάη της Βαρκελώνης". Γίνονται οι πρώτες συμπλοκές. Εργάτες και αστυνομία προσπαθούν να αφοπλίσουν ο ένας τον άλλο. Στις 3 Μάη αρχίζουν ανοιχτά οι οδομαχίες. Ένοπλοι κομμουνιστές επιτίθενται στο κτίριο της τηλεφωνικής εταιρίας που βρισκόταν στα χέρια της CNT. Χωρίς να περιμένουν κάποια έκκληση, όλοι οι εργάτες της Βαρκελώνης κατεβαίνουν σε γενική απεργία. Στήνονται οδοφράγματα και τα κυριότερα σημεία της πόλης καταλαμβάνονται από τους εργάτες. Η ηγεσία της CNT εφησυχάζει. Η κεντρική κυβέρνηση στέλνει 5 χιλιάδες άντρες της αστυνομίας, που μπαίνουν στην πόλη στις 7 Μάη. Η τελευταία ανοιχτή επαναστατική κίνηση της ισπανικής εργατικής τάξης τσακίζεται μέχρι τέλος. Οι νεκροί φτάνουν τους πεντακόσιους.... Η νέα κρατική υπηρεσία ασφαλείας SIM (Servicio de Investigación Militar), όπου το κομμουνιστικό κόμμα κρατούσε πολλές θέσεις-κλειδιά, άνοιξε δικές της φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης, που γέμισαν αμέσως με αναρχικούς και "υπεραριστερούς". Τον ίδιο μήνα, η κεντρική κυβέρνηση αποφάσισε τη διάλυση του συμβουλίου άμυνας της Αραγονίας. Αυτό ήταν και το τελευταίο επαναστατικό όργανο εξουσίας που είχε παραμείνει πάνω στο ισπανικό έδαφος. Η κομμουνιστική 11η μεραρχία επιτέθηκε ενάντια στις επιτροπές χωριού και διέλυσε τις αγροτικές κολλεκτίβες. Το Σεπτέμβρη 1937, το κτίριο της επιτροπής άμυνας της CNT-FAI δέχτηκε επίθεση από κυβερνητικά στρατεύματα με κανόνια και τανκς και κατελήφθη...

Το σύντομο καλοκαίρι της Αναρχίας

INCONTROLADOS...

Πολλά έχουν ειπωθεί και γραφτεί για τις αναρχικές ταξιαρχίες που δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία. Άλλες ήταν γνωστές, όπως η "Ταξιαρχία Ντουρρούι", και άλλες όχι. Όμως αυτή που κέρδισε τον θαυμασμό των αγωνιστών στην Ισπανία και το μίσος των εχθρών της, ήταν αναμφισβήτητη η "Σιδηρά Ταξιαρχία", η πιο ανεξέλεγκτη και αδιάλλακτη Ταξιαρχία. Αυτή που αντιτάχθηκε ως το τέλος ενάντια στην στρατιωτικοποίηση που επιβλήθηκε, αυτή που ήταν ριζικά αντίθετη με οποιαδήποτε συμμετοχή των αναρχικών σε κάθε όργανο εξουσίας.

Η "Σιδηρά Ταξιαρχία" δημιουργήθηκε στις αρχές Αυγούστου 1936. Η πρώτη της μάχη με τους φασίστες ήταν στις 13 Αυγούστου στο Μαεστράθο, η οποία ήταν νικηφόρα. Έκτοτε έδωσε πολλές μάχες, απελευθερώνοντας ολόκληρες περιοχές. Σημαντικό γεγονός σχετικά με τη "Σιδηρά Ταξιαρχία" ήταν ότι απελευθέρωναν τους κρατούμενους σε όλες τις φυλακές. Το αποτέλεσμα ήταν ότι πάρα πολλοί κρατούμενοι, οι οποίοι θεωρούνταν "ποινικοί", μπήκαν στις τάξεις της Ταξιαρχίας και αγωνίστηκαν και αυτοί για την ελευθερία. Όταν στις 4 Νοέμβρη κάποιοι αναρχικοί συμμετείχαν στην κυβέρνηση του Λάργκο Καμπαγιέρο, η *Linea de Fuego*, η εφημερίδα της "Σιδηράς Ταξιαρχίας", έγραφε: "Το τηλεγράφημα μας φέρνει την είδηση πως αποδεχόμαστε μεταξύ άλλων την είσοδο της CNT στην κυβέρνηση. Δεχόμαστε δηλαδή, αυτό που πάντα αποκρούσαμε, συντριβόμαστε έτσι τα θεμέλια των ιδεών μας. Στο εξής δεν θα μιλάμε για ελευθερία αλλά για υποταγή στην "κυβέρνησή μας", μοναδικό αρμόδιο όργανο για την διεύθυνση του πολέμου και της οικονομικής ζωής... Η ιστορία συνεχίζεται, το Κράτος παραμένει και όλα αυτά στο όνομα της Οργάνωσης που αυτοαποκαλείται ελευθεριακή." (Ρούντολφ Ρόκερ-CNT-FAI : Ο ισπανικός "εμφύλιος" πόλεμος)

Για την αρνητική της στάση απέναντι στις επιλογές ορισμένων αναρχικών να θυσιάσουν την Επανάσταση στο βωμό του πολέμου, υιοθετώντας κρασοπικές λογικές και πρακτικές, λαοπολογήθηκε όσο καμία άλλη τόσο από εχθρούς όσο και από "φίλους". Την "κατηγόρησαν" ότι δεν υπάκουε πουθενά, έκανε καταχρήσεις απέναντι σε φασίστες και κομμουνιστές κ.ά.

Στις 5 Φλεβάρη 1937 στη Βαλένθια συγκαλείται το Εθνικό Συνέδριο των Συνομοσπονδιακών και Αναρχικών Ταξιαρχιών. Μετά από έντονες διαμάχες και διαφωνίες αποφασίζεται η στρατιωτικοποίηση των Ταξιαρχιών. Η "Σιδηρά Ταξιαρχία" ήταν από αυτές τις ομάδες που μέχρι το τέλος υπερασπίστηκαν τις αναρχικές τους αντιλήψεις ενάντια στον ρεφορμισμό και τις "δήμο-κρατικές" λογικές. Όμως αυτή η απόφαση σήμαινε και το τέλος της. Τον Μάρτη του 1937, η Σιδηρά Ταξιαρχία, η πιο αδιάλλακτη, με μαχητές που χαρακτηρίστηκαν περισσότερο από οποιουδήποτε άλλο σαν

"incontrolados" (ανεξέλεγκτοι), μετατρέπεται στην 83η Μικτή Ταξιαρχία...

Τα παρακάτω αποσπάσματα είναι από ένα κείμενο γραμμένο από ένα μαχητή της Σιδηράς Ταξιαρχίας. Εμφανίστηκε στην εφημερίδα "NOSOSTROS", που ήταν εφημερίδα της Αναρχικής Ομοσπονδίας Ιβηρικής (FAI), τον Μάρτιο του 1937. Γράφτηκε σαν απάντηση στην στρατιωτικοποίηση που επέβαλε η δημοκρατική κυβέρνηση με τη συναίνεσα και συμφωνία κάποιων αναρχικών. Αυτό σήμαινε την μετατροπή των επαναστατικών ομάδων σε τακτικό στρατό, με όλες τις δομές ιεραρχίας. Η στρατιωτικοποίηση θεωρήθηκε ένα από τα βασικά όπλα των κομμουνιστών ενάντια στους αγωνιζόμενους ανθρώπους, κυρίως τους αναρχικούς, και την επανάσταση. Αυτό το κατάφεραν χάρη στην επιτυχία των δέμο-κρατικών αντιφασιστικών λογικών, που μετέτρεψαν κοινωνικούς αγωνιστές σε υπερασπιστές της δημοκρατίας απέναντι στην φασιστική κρατική εκδοχή. Έτσι εγκαταλείφθηκε η επανάσταση και προκρίθηκε ο αντιφασιστικός αγώνας. Η "ήττα" της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία έδειξε ότι κάθε εξέγερση ή επανάσταση έχει εχθρό το κράτος, ότι "πολιτικό" χρώμα και αν έχει.

ΜΙΑ ΠΕΝΘΙΜΗ ΚΑΙ ΟΜΙΧΛΩΔΗΣ ΜΕΡΑ...

Είμαι ένας κρατούμενος που ξέφυγε από το San Miguel de los Reyes. αιχμή την φρικτή φυλακή, την οποία έχτισε η μοναρχία για να θάψει ζωντανούς, αυτούς που δεν υποτάσσονταν στους νόμους των ισχυρών ενάντια στους καταπιεσμένους. Με πήγαν εκεί, όπως και πολλούς άλλους, εξαιτίας μιας εξέγερσης ενάντια στους εξευτελισμούς που δεχόταν ένα ολόκληρο χωριό. Με λίγα λόγια για την εκτέλεση ενός πολιτικού αρχηγού.

Ήμουν νέος και ακόμα είμαι, επειδή μπήκα στη φυλακή όταν ήμουν 23 χρονών και απελευθερώθηκα, χάρη στους αναρχικούς συντρόφους που άνοιξαν τις πύλες, όταν ήμουν 34 χρονών. Για 11 χρόνια υπέμενα το μαρτύριο να μην είμαι άνθρωπος, σχεδόν ένα αντικείμενο, ένας αριθμός.

Πολλοί κρατούμενοι που υπέφεραν σαν και εμένα απελευθερώθηκαν. Κάποιοι από αυτούς τράβηξαν το δρόμο τους. Κάποιοι άλλοι, σαν εμένα, ενώθηκαν με τους αναρχικούς συντρόφους, οι οποίοι μας συμπεριφέρθηκαν σαν φίλοι και μας αγκάλιασαν σαν αδερφούς. Μαζί τους σταδιακά δημιουργήσαμε την Σιδηρά Ταξιαρχία μαζί τους υψώσαμε οδοφράγματα και αποπλίσσαμε πολλούς φρουρούς της Guardia Civil, μαζί τους διώξαμε τους φασίστες στις καρνιφές της Sierra, εκεί όπου είναι μέχρι σήμερα, παίρνοντάς τους τις προμήθειες και τα όπλα. Για κάποιο καιρό τρεφόμεσταν από τις προμήθειες που μας προσέφεραν οι αγρότες, και οπλιζόμεσταν με αυτά που κα-

ταλαμβάναμε με τα χέρια μας. Το τουφέκι που κρατώ και προσέχω, το οποίο με συντροφεύει από την ημέρα που ξέφυγα από τη φυλακή, τώρα είναι δικό μου. Το οικειοποιήθηκα από τον προηγούμενο ιδιοκτήτη του και με τον ίδιο τρόπο πάρθηκαν όλα τα όπλα που έχουν τώρα οι σύντροφοί μου...

... Η αποβλάκωση που είχε επιβάλει η αστική τάξη ακόμα υπάρχει σε πολλούς. Αντί να μας βοηθήσουν και να μας υποστηρίξουν, μας μεταχειρίζονταν σαν παράνομους, και μας κατηγορούσαν σαν "ανεξέλεγκτους", επειδή δεν υποτάσσουμε το ρυθμό των ζωών μας, που θέλαμε και ακόμα θέλουμε να είναι ελεύθερες. Κατηγορηθήκαμε από αυτούς που πίνουν μια καρέκλα σε ένα υπουργείο ή μια επιτροπή, και ειρωνικά και αλαζονικά θεωρούν τους εαυτούς τους σαν αφέντες των ανθρώπων. Επίσης κατηγορηθήκαμε γιατί διώχνοντας τους φασίστες, αλλάξαμε τον τρόπο ζωής στα χωριά που περάσαμε, εκμηδενίζοντας τα καθάρματα αφεντικά που έκλεβαν και βασάνιζαν τους ανθρώπους, και μοιράσαμε τα πλούτη τους σε αυτούς που τα είχαν δημιουργήσει : τους εργατές.

Κανένας, το εγγύωμαι, κανένας δεν θα μπορούσε να συμπεριφερθεί σωστότερα απέναντι στους αδικημένους και αβοήθητους, από εμάς, τους ανεξέλεγκτους, παράνομους και φυγάδες κρατούμενους. Κανένας, και προκαλώ οποιονδήποτε να το αμφισβητήσει, δεν ήταν πιο στοργικός και περιποιητικός με τα παιδιά, τις γυναίκες και τους ηλικιωμένους. Κανένας δεν μπορεί να κατακρίνει αυτήν την Ταξιαρχία, που εντελώς μόνη και αβοήθητη έμεινε στην πρώτη γραμμή της μάχης από την αρχή, για έλλειψη αλληλεγγύης, για αυθαιρέσια, δειλία στη μάχη, για εχθρότητα απέναντι στους αγρότες ή για έλλειψη επαναστατικότητας, επειδή η τόλμη και το θάρρος ήταν η σημαία μας, η μεγαλοψυχία απέναντι στους νικημένους ο "νόμος" μας, η εγκαρδιότητα απέναντι στους αδερφούς και τις αδερφές μας ο σκοπός μας, η καλοσύνη και σεβασμός η βία των ζωών μας.

Γιατί μαύρες φήμες κυκλοφορούν γύρω μας; Γιατί τόσος ζήλος να μας δυσφημίσουν, ένα ριψοκίνδυνο τόλμημα, αφού τέτοια δυσφήμιση θα έκανε κακό στην επανάσταση και τον πόλεμο;

Ακόμα και τα αδέρφια μας, που υπέφεραν μαζί μας στα χωράφια και τα εργοστάσια και ήταν αντικείμενο εκμετάλλευσης από την αστική τάξη, άρχισαν να πιστεύουν αυτά που τους έλεγαν αυτοί που θέλουν να θεωρούν τους εαυτούς τους ηγέτες, ότι δηλαδή οι άντρες της Σιδηράς Ταξιαρχίας είναι ληστές χωρίς όικο. Ένα κύμα μίσους, που συχνά φτάνει στην σκληρότητα και τον τυφλό φανατισμό, μας δημιουργούσε εμπόδια στον αγώνα μας ενάντια στον φασισμό...

...Μια μέρα -μέρα θαμπή και πένθιμη- τα νέα της επικείμενης στρατιωτικοποίησης μας έφτασαν σαν ένας παγωμένος άνεμος που διεισδύει στο σώμα. Ένα μαχαίρι κάρφωσε το σώμα μου, και υπέφερα εκ των προτέρων την αγωνία της παρούσας στιγμής. Τη νύκτα, πίσω στο πρόσωπο, ειδήσεις επαναλαμβάνονται: "Η στρατιωτικοποίηση πλησιάζει!". Ποτέ δεν θα ξεχάσω εκείνη την ημέρα, που τα επερχόμενα νέα μου μαχαίρωσαν την ψυχή σαν παγωμένος άνεμος, όπως δεν θα ξεχάσω ποτέ τις πολλές μέρες που υπέφερα...

...Έχω ζήσει σε στρατόπεδα και εκεί έμαθα να μισώ. Έζησα και στην φυλακή και εκεί, φαίνεται περίεργο, έμαθα μέσα από δάκρυα και μαρτύρια, να αγαπώ. Στα στρατόπεδα ήμουν στο χείλος να χάσω την προσωπικότητά μου, τόσο αυστηρή και ηλίθια πειθαρχία προσπαθούσαν να μου επιβάλλουν. Στη φυλακή, μετά από έναν μεγάλο αγώνα, κατάφερα να ξαναβρω τον εαυτό μου, γιατί για κάθε τιμωρία γινόμουν πιο επαναστάτης. Εκεί έμαθα να μισώ κάθε είδος ιεραρχίας, από την κορυφή ως κάτω, αλλά και να αγαπώ τους αδερφούς μου. Οι φυλακές και τα στρατόπεδα σημαίνουν το ίδιο πράγμα. Τυρανία και υποταγή από τα ένστικτα λίγων.

Στρατόπεδα...φυλακές...τι άξια περιφρόνησης και μίζερη ζωή. Πολέμησαμε πάντα στην πρώτη γραμμή της μάχης, ακόμα και όταν ήμασταν μόνοι στο τομέα μας. Ποτέ δεν υπήρξε κατανόηση για μας, και ακόμα χειρότερα ποτέ δεν υπήρξε μια ευγενική κουβέντα για μας. Όλοι, φασίστες και αντιφασίστες, αλλά και ακόμα μέλη του κινήματός μας -τι ντροπή νιώσαμε- μας συμπεριφέρθηκαν με αποστροφή. Ποτέ δεν καταλάβαμε ή ακόμα πιο τραγικά, στο μέσο αυτής της τραγωδίας που μας αγκαλιάζει, ποτέ δεν κάναμε τους άλλους να μας καταλάβουν, επειδή υποφέραμε από αυτούς που υποστήριζαν σε ολόκληρη τη ζωή τους την ιεραρχία, και αγωνιζόμαστε για μια ζωή, ακόμα και κατά τη διάρκεια του πολέμου, βασισμένη στην ελευθερία, σε αντίθεση με άλλους που έμειναν κρεμασμένοι και κολλημένοι στο άρμα του κράτους.

Η Ιστορία, που καταγράφει τα καλά και τα κακά που κάνει ο καθένας μας, κάποτε θα μιλήσει. Και η Ιστορία θα πει πως η Σιδηρά Ταξιαρχία ήταν η μόνη ίσως Ταξιαρχία στην Ισπανία που είχε μια ξεκάθαρη οπτική με το πώς θα έπρεπε να είναι η Επανάσταση. Θα πει επίσης πως ανάμεσα από όλες τις μονάδες, η δική μας αντιτάχθηκε ως το τέλος στην στρατιωτικοποίηση, και ακριβώς για αυτή την αντίθεσή της, πολλές φορές έμεινε αβοήθητη και εγκαταλελειμμένη στο μέτωπο περιμένοντας μάχες, σαν να αφήνονται 6000 άνθρωποι, σκληραγωγημένοι από τον πόλεμο και έτοιμοι για νίκη ή θάνατο, να καταβροχθιστούν από τον εχθρό. Η προηγούμενη αντίθεσή μας στην στρατιωτικοποίηση βασιζόταν για αυτά που ξέραμε για την ιεραρχία και τους αξιωματι-

κούς. Η τωρινή μας αντίθεση βασίζεται για αυτά που ξέρουμε για αυτούς τώρα. Επαγγελματίες αξιωματικοί, τώρα όπως πάντοτε, εδώ και στη Γουσία, είναι μια κάστα. Είναι αυτοί που δίνουν διαταγές, ενώ εμείς οι υπόλοιποι δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα άλλο από το να υπακούμε. Αυτό το είδος στρατού βασίζεται στην πειθαρχία, την υποταγή και την τυφλή ακροσύωση. Τα πρώτα αυτά ακριβώς στα στρατόπεδα και αργότερα στη φυλακή...

... Όπως και να ονομάζεται, Ταξιαρχία ή Μερραρχία, η Επανάσταση, η αναρχική και προλεταριακή Επανάσταση, στην οποία αφιερώσαμε ένδοξες σελίδες από την ημέρα της δημιουργίας μας, μας καλεί να μην παραδώσουμε τα όπλα μας και να μην εγκαταλείψουμε το συμπαγές σώμα που έχουμε δημιουργήσει ως τώρα.

Ενας "ανεξέλεγκτος" από την "Σιδηρά Ταξιαρχία"

Δύο εφημερίδες η NOSOSTROS της FAI με ημερομηνία έκδοσης 22 Μαρτίου 1937 και η LINEA DE FUEGO της "Σιδηράς Ταξιαρχίας" με ημερομηνία έκδοσης 9 Νοέμβρη 1936.

ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

το ξέσπασμα της επανάστασης

Ανάμεσα σ'ής έντεκα και τα μεσάνυχτα, μερικές ομάδες εγκαταλείπουν την περιφερειακή επιτροπή για να κανονίσουν το θέμα των μεταφορών. Είναι οπωσδήποτε αναγκαίο να βρεθούν αυτοκίνητα για να διευκολυνθούν στην κίνησή τους τα κομάντος επέμβασης. Μια ώρα αργότερα, στη Ράμιλας, βλέπεις να περνούν επιταγμένα αυτοκίνητα, με την επιγραφή CINE-FAL, γραμμένη με μεγάλα γράμματα, με κιωλία. Οι εργάτες στα πεζοδρόμια χαιρετούν τα αυτοκίνητα φωνάζοντας στους οδηγούς "Viva la FAL". Την ίδια νύχτα ληστεύονται όλα τα οπλοπωλεία της Βαρκελώνης. Οι ομάδες των αναρχικών αδειάζουν βιτρίνες και ράφια μαζεύοντας πιστόλια και κυνηγετικά όπλα.

Ντιέγκο Αμπάδ ντε Σαντιγιάν

η μαυροκόκκινη ομημαία

Οι αναρχικοί στέκονταν παλιότερα στο περιθώριο της ζωής. Ζούσαν τους μύθους του προηγούμενου αιώνα και την ιδέη τους. Λε θα ξεχάσω ποτέ τον μαυροκόκκινο εργάτη από το Φερνάντο Νουβέθ, που επαναλάμβανε: "Γιατί τσακωνόσασα για τη Δεύτερη και την Τρίτη Διεθνή; Υπάρχει και η Πρώτη Διεθνή." Γι' αυτόν, ο σύντροφος Μιγκέλ Μιακούϊν ήταν κάποιος σύγχρονος. Ο 19ος αιώνας ζούσε ακόμη στις αποθήκες και στα υπόγεια της Βαρκελώνης. Στους τοίχους κρέμονται πλακάτ: "Οργάνωση της αντιειθαρχίας". Ανάμεσα σε δύο ομοβροντίες, μιλούσαν οι αναρχικοί για τη δημιουργία μιας καινούριας ανθρωπότητας. Ένας από αυτούς μου είπε: "Ξέρεις γιατί η ομημαία μας είναι μαυροκόκκινη; Κόκκινη από είναι ο αγώνας, και μαύρη γιατί το ανθρώπινο πνεύμα είναι σκοτεινό."

Ηλία Έρενιμπουργκ

η κηδεία του Ντουρρούτι "Η κηδεία έγινε στην Βαρκελώνη. Η μέρα ήταν συννεφιασμένη και θολή. Η πόλη περιέπεσε σε ένα είδος μαζικής υστερίας. Οι άνθρωποι γονάτιζαν στο δρόμο την ώρα που περνούσε το φέρετρο με τιμητική φρουρά από αναρχικούς με στολές μάχης. Έκλαιγαν. Μισό εκατομμύριο κόσμος είχε συγκεντρωθεί στους δρόμους. Όλων τα μάτια ήταν σγρά. Ο Ντουρρούτι ήταν για τη Βαρκελώνη το σύμβολο των αναρχικών ιδεών και ήταν απίστευτο ότι ήταν νεκρός. Περίεργη σιωπή κρεμόταν εκείνη τη μέρα πάνω από την πόλη. Οι μαυροκόκκινες σημαίες κρέμονταν στους τοίχους. Ο ήλιος δε φαινόταν. Πιο σιωπηλή, πιο εορταστική ημέρα δεν ξανάζησα."

Χαουμέ Μιραβίλιες

η αντίσταση στη κρατική λύση

"Το Νοέμβρη 1936, ταξιδέψαμε μια μικρή ομάδα από αναρχικούς συνδικαλιστές στη Σοβιετική Ένωση. Τα συνδικάτα της ήθελαν να μας δείξουν πώς είχαν καταφέρει από την εποχή της επανάστασης. Εμείς πάλι ενδιαφερόμασταν να εξηγήσουμε στους οικοδεσπότες μας και στο ρωσικό λαό τη δύσκολη θέση που μας είχαν φέρει ο εμφύλιος και ο διεθνής φασισμός.

Από την πρώτη μας ήδη συνάντηση με αντιπροσώπους της ΕΣΣΑ, μπορέσαμε να διαπιστώσουμε ότι ο Ντουρρούτι δεν ήταν καθόλου άγνωστος εκεί. Οι ανταποκρίσεις του σοβιετικού τύπου γι' αυτόν δεν αναφέρονταν μόνο στις πράξεις του στον εμφύλιο, αλλά έφταναν πίσω στα χρόνια πριν ως 19 Ιούλη. Αλλά δεν ήταν μόνο οι επίσημοι που θαύμαζαν τον Ντουρρούτι. Στην παραμονή μας στη Μόσχα, επισκεφτήκαμε μερικούς εργάτες που έμεναν σε μια προλεταριακή γειτονιά της πόλης. Σε ένα μικρό ξύλινο σπίτι, συναντήσαμε έναν εργάτη μετάλλου, που είχε πάρει μέρος στους αγώνες του 1918. Είχε μεγάλη οικογένεια να θρέψει και ζούσε άθλια. Είχε παρακολουθήσει τον πόλεμο στην Ισπανία με πολλή προσοχή. Μας έγενεψε να πάμε σε μια γωνιά του δωματίου του και έβγαλε μέσα από ένα κομμάτι ένα παλιό βιβλίο. Ήταν μια κιτρινωμένη έκδοση των έργων του Κορολένκο. Στο βιβλίο είχε τοποθετήσει μερικά αποκόμματα εφημερί-

δων, μια φωτογραφία του Νιουρρούτι που είχε εμφανιστεί στην Πράβνια και ένα ρεπορτάζ, με τη βιογραφία του.

"Γιατί το φυλάς αυτό;" τον ρωτήσαμε.

"Γιατί έχω εμπιστοσύνη σ' αυτόν εκεί, για ό,τι έκανε. Δεν ήταν από τους απαιεώνες που κοροϊδεύουν την εργατική τάξη."

Γύρισε κι άλλο τα φύλλα του βιβλίου του και βρήκε ακόμα ένα απόκομμα. Το χαρτί ήταν ακόμα πιο παλιό. Αναγνωρίσαμε στη φωτογραφία τον παλιό αναρχικό αγωνιστή Νέστορα Μάχνο. Ο εργατής μας διηγήθηκε τα κατορθώματα του Μάχνο την εποχή της επανάστασης και μας εξήγησε το τέλος του.

"Ο Μάχνο ήταν από τους μεγαλύτερους Ρώσους επαναστάτες, και σήμερα θέλουν να μας πείσουν ότι ήταν ληρούς. Προσέχτε, να μην πέσουν και πάνω στον Νιουρρούτι τώρα που είναι νεκρός."

Του το υποσχεθήκαμε."

ΑΝΩΝΥΜΟΣ

Ένας στρατιώτης επιστρέφει

Το παρακάτω γράμμα δημοσιεύτηκε στην αμερικάνικη εφημερίδα IWW, το 1937.

Η μηνιαία 'Μεγάλη Ένωση' και οι 'Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου' είναι ψυχή και σώματι υπέρ της επιτυχίας του αντιφασιστικού αγώνα που πραγματοποιείται στην Ισπανία, αλλά δεν νομίζουμε ότι υπάρχει λόγος να κάνουμε ότι δε βλέπουμε τα στοιχεία της καπιταλιστικής τάξης στη κυβέρνηση του Ισπανικού Ενωμένου Μετώπου, τα οποία προσπαθούν να "κλέψουν" τη νίκη από τους Ισπανούς επαναστάτες. Ανεξάρτητα με το ποια είναι η γνώμη μας για την "εξυπνάδα" των συνδικαλιστών να συνεργαστούν με την πολιτική κυβέρνηση, οι πληροφορίες και τα επιχειρήματα που περιέχονται σ' αυτό το γράμμα από έναν αγωνιστή της ελευθερίας, δεν μπορούν παρά να υπενθυμίζουν πως υπάρχουν ακόμα ταξικοί εχθροί ανάμεσα σ' αυτούς που προβάλλουν τη "δημοκρατία" απέναντι στον φασισμό.

IWW

Μασσαλία, Γαλλία

Φίλε εργάτη,

Έλαβα το γράμμα σας στην Βαρκελώνη. Έγγραφο 3 σελίδες σαν απάντηση, αλλά δεν μπόρεσα να το προωθήσω έξω από τη χώρα και γ' αυτό το έσκισα.

Βρίσκομαι εκτός Ισπανίας. Οι λόγοι είναι πολλοί. Δεν ήμουν επιθυμητός από την κυβέρνηση, αφού ήμουν στον διεθνή τομέα της ταξιαρχίας Νιουρρούτι. Η κυβέρνηση μας φαινόταρε από την ίδρυσή μας το Μάιο και έκανε αδύνατη την παραμονή μας στο μέτωπο. Ούτε λίγος κανός αν δεν έχεις χρήματα. Όλο τον καιρό που ήμουν στη μιλίτσια δεν έλαβα καθόλου χρήματα. Έπρεπε να ζητιανεύω λεφτά για γραμματόσημα κ.τ.λ. Επέστρεψα από το μέτωπο ελαφρά τραυματισμένος και μπήκα σε νοσοκομείο στη Βαρκελώνη. Μόλις με έγραψαν στα χαρτιά του νοσοκομείου, τους είπα πως ήρθα από την Ταξιαρχία Νιουρρούτι και φυσικά δε με σημείωσαν πουθενά. Στην πραγματικότητα μου είπαν να πάω να ζητήσω λεφτά από φίλους μου για να βρω ένα μέρος να κοιμηθώ. Τους εξήγησα πως ήμουν από τον Καναδά και δεν άχω γνωστούς στην Βαρκελώνη, και προσπαθούσαν να με κρατήσουν φυλακισμένο στο νοσοκομείο. Τελικά κατάφερα να ξεφύγω από εκεί και να πάω στο Αγγλικό τμήμα της CNT-FAI, οι οποίοι επέμεναν να βρω άδεια για να φύγω από την Ισπανία όσο ήταν ακόμα καιρός, πράγμα το οποίο έκανα με βαριά καρδιά.

Η Ισπανία είναι μια θαυμάσια χώρα. Τώρα μου θυμίζει τις ιστορίες του O.G.P.U. που είχα διαβάσει για τη Ρωσία. Οι φυλακές της "νόμιμης" Ισπανίας είναι γεμάτες από εθελοντές που είχαν ανοικτό μυαλό. Ξέρω έναν από αυτούς, ο οποίος είναι από το Τορόντο, μέλος του I.R.W.P. Αναρωτιέμαι αν θα τον εκτελέσουν. Οι σταλινικοί δε διστάζουν να σκοτώσουν όσους δε δέχονται τυφλά τον Στάλιν σαν ένα δεύτερο Χριστό. Ένας από τους εξόριστους που ήρθε μαζί μου από την Ισπανία, ήταν μέλος του O.G.P.U. της Ισπανίας, το οποίο ελεγχόταν από τη Ρωσία. Κάθε μέλος των διεθνών τομέων των αναρχικών ταξιαρχιών θεωρείται πιθανός εχθρός του Στάλιν. Εάν από το στόμα του βγει καμιά φράση μη κομμουνιστική, τον "παίρνουν για μια βόλτα". Αυτός ο φίλος (πρώην O.G.P.U.) είναι σαν όλους τους άλλους

συντρόφους που φεύγουν από την Ισπανία, τελείως αντισταλινικός και αντικομμουνιστής. Κατάφερε να ξεφύγει από τη χώρα, ανεμίζοντας τα διακριτικά του κομμουνιστικού κόμματος.

Μέσα από τα σαμποτάζ μπόρεσε η κυβέρνηση να διαλύσει τη Διεθνή Ταξιαρχία των Αναρχικών. Τέσσερεις από το τμήμα μας πέθαναν από αστία μέσα σε μια μέρα. Τα όπλα μας σάπισαν, ενώ η κυβέρνηση της Βαλένθια έχει πολλά όπλα και αεροπλάνα. Είναι αρκετά "έξυπνοι" ώστε να μην δώσουν όπλα στους χιλιάδες αναρχικούς του μετώπου της Αραγωνίας. Μπορούσαμε να είχαμε διώξει τους φασίστες από την Huesca και την Saragossa, αν είχαμε λίγη βοήθεια σε όπλα. Αλλά οι αναρχικοί πραγματοποιούν κολλεκτίβες στις περιοχές που καταλαμβάνουν, και γι' αυτό προτιμά η κυβέρνηση να έχουν οι φασίστες αυτές τις περιοχές, παρά οι αγωνιστές της CNT-FAI.

Η CNT-FAI φαίνεται ότι έχει χάσει τη δύναμη που είχε μέσα στο στρατό. Υπάρχει ένα ισχυρό οχυρό στην κορυφή ενός λόφου που εποπτεύει την Βαρκελώνη, το οποίο είχαν καταλάβει οι αναρχικοί από τους φασίστες. Όταν άφησα το μέτωπο ήταν ακόμα στα χέρια των αγωνιστών της FAI, αλλά όταν επέστρεψα το είχαν οι σταλινικοί. Οι εργάτες της Ισπανίας είναι ενάντια στους κομμουνιστές αλλά δεν κάνουν τίποτα γι' αυτό. Όσον αφορά τις βιομηχανίες, η CNT έχει πολύ δύναμη, πολύ περισσότερη από οποιαδήποτε άλλη οργάνωση.

Λοιπόν φίλε εργάτη, μια μέρα πέρασε αφότου έγραψα τα παραπάνω. Χτες βράδυ είχα ένα φρικτό πονοκέφαλο και ανέβαλλα το τελείωμα του γράμματός. Τρώω καλά από τότε που ήλθα στη Γαλλία. Συνάντησα δύο ακόμα άντρες από τη Διεθνή Ταξιαρχία σήμερα το πρωί. Λένε ότι πολλοί Καναδοί είναι ακόμα φυλακισμένοι στην Ισπανία.

Bill Wood

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1937

Συνέντευξη του Ντουρρούι στον Βαν Πάαζεν

Τον Σεπτέμβριο, μετά την απελευθέρωση της Aragon από τις δυνάμεις του Φράνκο που την είχαν αρχικά καταλάβει, ο Ντουρρούι μίλησε με τον Pierre Van Paasen, απεσταλμένο της Καναδικής εφημερίδας Toronto Star. Σε αυτή τη συνέντευξη αναφέρει απόψεις του για το φασισμό, την κυβέρνηση και την κοινωνική επανάσταση.

Ντουρρούι : Όχι, δεν έχουν τραπέι σε φυγή οι φασίστες ακόμη. Η Σαραγόσα και η Παμπλόνα βρίσκονται ακόμα στα χέρια τους. Και εκεί βρίσκονται τα εργοστάσια και οι αποθήκες πυρομαχικών. Γι' αυτό πρέπει να καταλάβουμε οπωσδήποτε τη Σαραγόσα. Ο λαός έχει οπλιστεί. Ο παλιός στρατός δεν έχει καμία ισχύ πια. Οι εργάτες ξέρουν τι σημαίνει νίκη του φασισμού, έχουν ζήσει την πείνα και τη σκλαβιά. Αλλά και από τη μεριά τους οι φασίστες ξέρουν τι σημαίνει να ηττηθούν. Ο αγώνας είναι ένας αγώνας χωρίς οίκτο. Θέλουμε να τσακίσουμε μια για πάντα τον φασισμό. Ναι, σε αντίθεση με την κυβέρνηση. Καμιά κυβέρνηση δεν υπάρχει στον κόσμο που να πολεμά τον φασισμό μέχρι τέλους. Η αστική τάξη καταφεύγει στον φασισμό κάθε φορά που νιώθει να χάνει τον έλεγχο και την εξουσία. Η δημοκρατική κυβέρνηση της Ισπανίας θα μπορούσε να είχε διώξει τους φασίστες. Όμως δίστασε και προσπάθησε να κερδίσει χρόνο. Ακόμα και τώρα υπάρχουν στην κυβέρνηση άνθρωποι που θέλουν να τα πάνε καλά με τους φασίστες. Ποτέ δεν μπορείς να πεις με σιγουριά. Ίσως η κυβέρνηση κάποια μέρα χρειαστεί κάποιους από αυτούς τους φασίστες στρατιωτικούς για να χτυπήσει τους εργάτες.

Βαν Πάαζεν: Δηλαδή εννοείται ότι και όταν ακόμα νικηθούν οι πραξικοπηματίες στρατιωτικοί, θα υπάρχουν προβλήματα ;

Ντουρρούι: Ναι, αφού κάτι τέτοιο δεν θα γίνει χωρίς αντίσταση από την μεριά της αστικής τάξης. Αν η επανάσταση νικήσει, η αστική τάξη δεν θα παραδοθεί με τα χέρια ψηλά. Είμαστε αναρχοσυνδικαλιστές. Ξέρουμε τι θέλουμε και αγωνιζόμαστε για την επανάσταση. Για μας δε σημαίνει τίποτα ότι κάπου στον κόσμο υπάρχει μια Σοβιετική Ένωση, που για χάρη της ειρήνης και της ησυχίας της, ο Στάλιν παρέδωσε τους

εργάτες της Γερμανίας και της Κίνας στα χέρια των βάρβαρων φασιστών. Θέλουμε να κάνουμε την επανάσταση εδώ στην Ισπανία, αυτή τη στιγμή, αλλά εδώ και τώρα και όχι μετά τον επόμενο ευρωπαϊκό πόλεμο. Αυτή τη στιγμή προκαλούμε στον Χίτλερ και τον Μουσσολίνι περισσότερη ανησυχία, απ' ό,τι ο Κόκκινος στρατός στη Ρωσία. Με το παράδειγμά μας δείχνουμε στους γερμανούς και τους ιταλούς εργάτες πώς πρέπει να αντιμετωπίζεις το φασισμό. Δεν περιμένω από καμιά κυβέρνηση να υποστηρίξει μια ελευθεριακή επανάσταση. Ίσως οι αντιθέσεις που υπάρχουν μέσα στο ιμπεριαλιστικό μπλοκ να επηρεάσουν τον αγώνα μας. Ο Φράνκο προσπαθεί να τραβήξει και την υπόλοιπη Ευρώπη σ' αυτήν τη σύγκρουση. Δε θα διστάσει να τραβήξει και τους Γερμανούς εναντίον μας. Εμείς δεν περιμένουμε καμιά βοήθεια, ούτε ακόμα και από την ίδια μας την κυβέρνηση.

Βαν Πάαζεν : Όμως θα βρεθείτε πάνω σε ένα σωρό από συντρίμια.
Ντουρρούτι : Εμείς ζούσαμε πάντοτε σε καλύβες και τρύπες. Ξέρουμε λοιπόν πώς να βολευτούμε για λίγο καιρό. Αλλά μην ξεχνάτε πως ξέρουμε και να χτίζουμε. Είναι εμείς οι εργάτες που χτίσαμε τα παλάτια και τις πολεις στην Ισπανία, στην Αμερική και οπουδήποτε στον κόσμο. Και εμείς οι εργάτες μπορούμε να χτίσουμε καινούρια στη θέση τους. Και καλύτερα ! Δε φοβόμαστε στο ελάχιστο τα συντρίμια. Θα κληρονομήσουμε τη γη, γι' αυτό δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία. Η αστική τάξη ας κάνει κομμάτια τον κόσμο της, προτού αποχωρήσει από την σκηνή της ιστορίας. Εμείς κουβαλάμε ένα καινούριο κόσμο μέσα μας, ένα κόσμο που μεγαλώνει κάθε στιγμή. Αυτός ο κόσμος μεγαλώνει και αυτήν εδώ τη στιγμή.

Το τελευταίο γράμμα του Ιταλού αναρχικού Camillo Berneri προς την οικογένειά του Σε ένα γράμμα στη γυναίκα του, έγραψε στις 25 Απριλίου 1937 : "Εγώ που δεν φοβάμαι να απηκρύνω τον θάνατο, ώρες-ώρες κυριεύομαι από το φόβο του θανάτου, χωρίς να έχω κάποιο συγκεκριμένο λόγο". Κατά τη διάρκεια της νύχτας της 3ης προς 4ης Μαΐου, έγραψε στην κόρη του Marie-Louise : "Τι στο καλό κάνουν οι κομμουνιστές εδώ! Είναι σχεδόν 2 η ώρα και θα πάω να κοιμηθώ. Το σπίτι φρουρείται απόψε. Προσφέρ-

θηκα να μείνω ζύπνιος έτσι ώστε να κοιμηθούν οι άλλοι, αλλά όλοι γέλασαν λέγοντας πως δε θα άκουγα ούτε ακόμα και το κανόνη. Αλλά αργότερα ένας-ένας κοιμήθηκαν και τώρα τους προσέχω, ενώ εργάζομαι γι' αυτούς που θα έρθουν.

Είναι το πιο όμορφο πράγμα. Πιο απόλυτο από την αγάπη και πιο αληθινό από την ίδια την πραγματικότητα : Τι θα έκανε η ανθρωπότητα χωρίς αυτήν την αίσθηση του καθήκοντος, χωρίς αυτά τα συναισθήματα συγκίνησης προορισμένα γι' αυτούς που ήταν, που είναι απομακρυσμένοι, αγνοημένοι, χαμένοι ; Όρες- ώρες σκέφτομαι πως αυτή η μεσσιανική αίσθηση δεν είναι τίποτα περισσότερο παρά φουγιά, δεν είναι τίποτα περισσότερο από την αναζήτηση και το χτίσιμο μιας ισορροπίας, μιας σταθερότητας που αλλιώς θα μας έριχνε στην απόγνωση. Ό,τι και αν έχω, είναι σίγουρο πως τα πιο έντονα συναισθήματα είναι τα πιο ανθρώπινα.

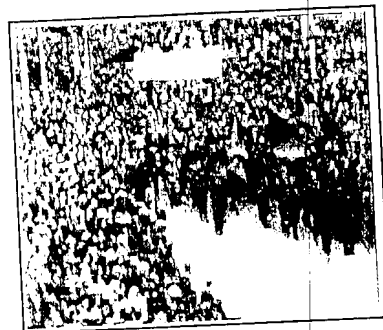
Κάποιος μπορεί να χάσει τα οράματά του για όλα και όλους, αλλά όχι αυτό που ονομάζεται ηθική συνείδηση. Αν ήταν δυνατόν να σώσω το Μπιλμπάο με τίμημα τη ζωή μου, δε θα δίσταζα ούτε στιγμή. Όλα αυτά που γράφω παραπάνω έχουν μια ελαφρώς γελοία σοβαρότητα για κάποιον που δε ζει εδώ. Αλλά ίσως κάποια μέρα, εάν μπορέσω να σου μιλήσω για αυτούς τους μήνες εδώ, θα καταλάβεις σίγουρα τι εννοώ."

Στις 5 Μαΐου ο Berneri συνελήφθη από τη σταλινική αστυνομία και αργότερα την ίδια μέρα δολοφονήθηκε μαζί με άλλους Ιταλούς αναρχικούς.

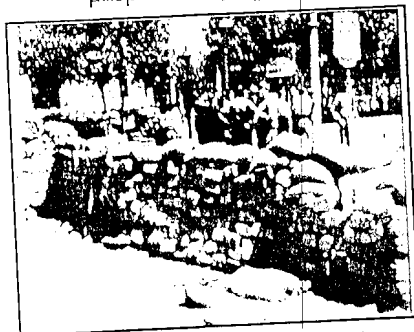

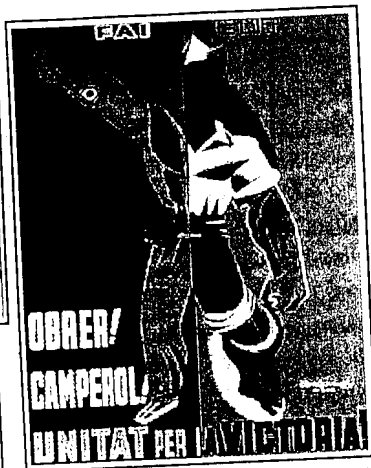
Αναρχικός γάμος

Από τη κηδεία του Ντουρρούτι στη Βαρκελώνη. Διακρίνονται οι μαυροκόκκινες σημαίες.

Από τα γεγονότα της "τραγικής εβδομάδας" στη Βαρκελώνη. Οδόφραγμα στο κέντρο της πόλης.

"Εργάτη αγρότη ενότητα για τη νίκη"
Αφίσα της CNT-FAI

"EL AMIGO DEL PUEBLO" ήταν η εφημερίδα της ομάδας "Φίλοι του Ντουρρούτι"

ΜΕΡΟΣ 30 ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Μετά την επικράτηση του Φράνκο, μια νέα περίοδος αντίστασης αρχίζει. Αρκετοί αγωνιστές οι οποίοι αρνήθηκαν να υποτακτούν είτε βρίσκονταν στην εξορία είτε μέσα στην Ισπανία, συνέχισαν να πολεμούν ενάντια στο κράτος. Λόγω της δράσης τους βρέθηκαν στο στόχαστρο των εξουσιαστών και κυνηγήθηκαν με μανία. Αρκετοί απ' αυτούς δολοφονήθηκαν σε ενέδρες των κρατικών μηχανισμών. Είναι χαρακτηριστικό ότι αυτή η συγκεκριμένη περίοδος έχει περάσει στο σκοτάδι της όποιας "έρευνας" γύρω από την επανάσταση του 1936. Λες και όλοι να θέλουν όλα να έχουν τελειώσει με το τελευταίο πολεμικό ανακοινωθέν του Φράνκο, λες και οι αντιστεκόμενοι ως δια μαγείας εξαφανίστηκαν...

Τα κείμενα που ακολουθούν είναι μετάφραση της μπροσούρας **"The anarchist resistance to Franco"** (Η αναρχική αντίσταση στο Φράνκο), η οποία εκδόθηκε από την Kate Sharpley Library στην Αγγλία το 1994, με κείμενα του Antonio Tellez, ο οποίος υπήρξε μέλος της CNT.

ΑΜΝΗΣΙΑ;

Ποιοί είναι αυτοί στο φυλλάδιο; Είναι άνθρωποι της δράσης, αγωνιζόμενοι για την ελευθερία; Ή, σύμφωνα με τις δυνάμεις του Φράνκο, είναι ληστές. Πολλοί από αυτούς είναι Καταλανοί, όλοι χωρίς λογαριασμούς στην τράπεζα της Καταλωνίας. Όλοι πέθαναν στην Καταλωνία. Όλοι αντιστάθηκαν ως το τέλος. Σήμερα θα ήταν μεταξύ 70 και 80 χρονών. Ο τελευταίος από αυτούς "έπεσε" το 1963.

Δεν είναι σημαντικό αν κάποιος πιστεύει πως ο ελευθεριακός κομμουνισμός είναι βιώσιμος ή όχι, ούτε οποιαδήποτε άλλη ουτοπία είναι βιώσιμη ή όχι. Δεν είναι σημαντικό αν τα πράγματα άλλαξαν, αν ζούμε ή αν μπορεί να ζούσαμε σε έναν διαφορετικό κόσμο. Δεν είναι σημαντικό αν θεωρούμε τους εαυτούς μας πιο έξυπνους από αυτούς. Αυτό που είναι σημαντικό είναι η προσπάθεια να εξαλειφτεί από την μνήμη, η γενναιοφροσύνη του πνεύματος και το φυσικό κουράγιο αυτών των αγωνιστών και να μετατραπεί αυτή η απουσία της αντίστασης σαν μια κανονικότητα. Σπάνια αναφέρονται κάπου αυτοί οι άνθρωποι του Καταλανικού παρελθόντος. Αυτοί που αρνήθηκαν να πτηθούν, έχουν ξεχαστεί. Αρνήθηκαν να δεχτούν την πραγματικότητα, στην οποία πάντοτε αντιτίθονταν.

Ούτε ένα μίζερο κομμάτι πέτρας δεν είναι αφιερωμένο στη μνήμη τους, από φόβο μήπως διαταραχτεί η γαλήνια ύπαρξη των κρατιστών ή από το φόβο ότι μπαίνει σε κίνδυνο το μικρό κομμάτι της δημοκρατίας που τόσο επώδυνα "κατέκτησαν". Αυτή είναι η εκδίκηση αυτών που ποτέ δεν είχαν τα κότσια να έχουν κουράγιο.

Francesco Torres

RAUL CARBALLEIRA LACUNZA

1917-1948

Ο Raul Carballeira γεννήθηκε στις 28 Φεβρουαρίου 1917 στην πόλη Juarez, της επαρχίας του Buenos Aires (Αργεντινή). Ελκύστηκε από τον επαναστατικό αγώνα στην Ισπανία και έφτασε στην Βαρκελώνη σαν λαθρεπιβάτης, στα τέλη του 1937. Παρ'όλο που ήταν αντιμιλιταριστής, τον Απρίλιο του 1938, κατετάγη στην 26η Μεραρχία. Εξόριστος την Γαλλία, αφού πέρασε από Γαλλικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, έγινε μέλος της πρώτης εθνικής επιτροπής της FIJL στη Γαλλία., της οποίας το ιδρυτικό συνέδριο έγινε στην Τουλούζη το 1945. Το 1946, έχασε τη ζωή του στο Montjuich, σε μια ενέδρα της αστυνομίας. Ήταν 31 χρονών.

CELEDONIO GARCIA CASINO "Celes"

1922-1949

Γεννήθηκε στην Βαρκελώνη στις 25 Δεκεμβρίου 1922. Δεν ήταν ούτε 17 χρονών όταν συνελήφθη στις 24 Ιουνίου 1939 και κατηγορήθηκε ότι συμμετείχε σε μια ελευθεριακή ομάδα νεολαίας, η οποία ασκούσε παράνομη προπαγάνδα και κατείχε όπλα. Αφέθηκε ελεύθερος με αναστολή στις 23 Νοεμβρίου 1945 και αμέσως εισχώρησε στην Ελευθεριακή Νεολαία στο Gracias, ενώ αργότερα στην Ελευθεριακή Νεολαία του Carmelo. Συμμετείχε σε κάποιες από τις εργασίες του 2ου συνεδρίου της Ομοσπονδίας των Ελευθεριακών Νεολαίων της Ιβηρικής (FIJL) που πραγματοποιήθηκε στην Τουλούζη το 1946. Ανήκε στο Ελευθεριακό Κίνημα Αντίστασης (MLR), μια ένοπλη οργάνωση που μαχόταν εναντίον των Φρανκικών, που είχε όμως μικρή ζωή. Το 1947 παρακολούθησε το δεύτερο συνέδριο του Ελευθεριακού Κινήματος στην εξορία, στην Τουλούζη.

Δολοφονήθηκε στις 26 Αυγούστου 1949 σε μια ενέδρα της πολιτοφυλακής (Guardia Civil), στα γαλλικά σύνορα. Θάφτηκε στο νεκροταφείο της Espolla (Gerona). Ήταν 27 χρονών.

ENRIQUE MARTINEZ MARIN "Quique"

1927-1949

Γεννήθηκε στην Βαρκελώνη στις 14 Απριλίου 1927. Ανήκε στην Ελευθεριακή Νεολαία του Carmelo και ήταν ο αντιπρόσωπος στην τοπική Ομοσπονδία (της FIJL). Συνελήφθη στις 8 Αυγούστου 1947, αλλά αφέθηκε ελεύθερος στις 25 Μαρτίου 1948. Δολοφονήθηκε στις 26 Αυγούστου σε μια ενέδρα της πολιτοφυλακής στα γαλλικά σύνορα. Θάφτηκε στο νεκροταφείο της Espolla (Gerona). Ήταν 22 χρονών.

FRANCISCO DENIS DIES "Catala"

1898-1949

Γεννήθηκε στην Leon το 1898. Κατά τη διάρκεια της επανάστασης ήταν επίτροπος για το τάγμα του, στην 121η μικτή ταξιαρχία. Ένας εξαιρετος οδηγός, από το 1943 ανέλαβε μεταξύ Γαλλίας και Ισπανίας, μεταφορικές αποστολές για το Ελευθεριακό Κίνημα, χωρίς να έχει το παραμικρό ατύχημα. Μετά από αναρίθμητα ταξίδια, διέσχισε την Ισπανία στις 19 Μαΐου 1949. Συνελήφθη κοντά στην Gironella, ενώ κατευθυνόταν προς την Manresa. Στις 3 Ιουνίου 1949 για να αποφύγει τα βασανιστήρια κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, κατάπιε μια κάψουλα κυανίου που είχε κρυμμένη σε ένα κουμπί των ρούχων του. Ήταν ήδη 51 χρονών, γρηαιότερος από πολλούς αντάρτες.

JOSE LOPEZ PENEDO

1915-1950

Γεννήθηκε στο Paredes de la Ciudad, στην επαρχία της Orense, στις 13 Ιουλίου 1915. Στις 9 Μαρτίου 1949 περικυκλώθηκε από την αστυνομία, στην Terrasa, στην οδό General Sanjurjo, που περνούσε τη νύχτα. Σε ανταλλαγή πυροβολισμών με τους μπάτσους, που είχαν απώλειες, χτυπήθηκε στον πνεύμονα από σφαίρα. Συνελήφθη και δικάστηκε στις 26 Νοεμβρίου από στρατοδικείο, το οποίο τον καταδικάζει σε θάνατο. Δολοφονήθηκε στην Βαρκελώνη στις 4 Φεβρουαρίου 1950, αφήνοντας πίσω του γυναίκα και δύο κόρες. Ήταν 34 χρονών.

WENCESLAO JIMENEZ ORIVE "Wences"

1922-1950

Γεννήθηκε στην Gijon (Αστουρίες) στις 28 Ιανουαρίου 1922. Ήταν ο μεγαλύτερος από 4 αδέρφια. Ο πατέρας του ήταν σιδηροδρομικός, ηλεκτικής εισιτηρίων και ακτιβιστής της C.N.T. Στις αρχές του Αυγούστου, ενώ εργαζόταν στη γραμμή Zaragoza-Canfranc, συνελήφθη στο τρένο στην πόλη της Jaca και αργότερα δολοφονήθηκε μαζί με δύο άλλους αγωνιστές στα περίχωρα.

Ο "Wences" ξεκίνησε σαν ακτιβιστής στους Νέους Σοσιαλιστές, αλλά αργότερα όταν συνάντησε τον Ignacio Zubizarreta Aspaz ενδιαφέρθηκε για τις αναρχικές ιδέες. Το 1946 συνελήφθη και βασανίστηκε άγρια. Έπειτα από 3 μήνες αποφυλακίστηκε με εγγύηση και εντάχθηκε στην αντάρτικη ομάδα του Jose Lluís Faceria. Το 1949 συμμετείχε σε άλλη ομάδα, με παιδικούς φίλους του από την Σαραγόσα. Μετά από πλήθος ενεργειών στην Βαρκελώνη, ολόκληρη η ομάδα μεταφέρεται στην Μαδρίτη, για να οργανώσει την εκτέλεση του Φράνκο. Κατά τη διάρκεια της υλοποίησής της προέκυψαν προβλήματα και αναγκάζονται να την εγκαταλείψουν προς το παρόν. Η ομάδα μεταφέρεται στη Γαλλία. Στο μεταξύ, στην Ισπανία, πολλοί αγωνιστές δολοφονούνται στους δρόμους της Βαρκελώνης, αρκετοί από αυτούς είναι φίλοι του

"Wences". Η ομάδα "Los manos" αναχωρεί για την Βαρκελώνη τον Δεκέμβριο του 1949 για να ερευνησει τι έχει γίνει. Όμως χαφιέδες έχουν διεισδύσει και σε αυτήν την ομάδα. Στις 9 Ιανουαρίου 1950 ο "Wences" πυροβολείται στο δρόμο χωρίς καμιά προειδοποίηση. Βαριά τραυματισμένος καταφέρνει να βρει τη δύναμη και να καταπιεί μία κάψουλα κυανίου, που πάντοτε κουβαλούσε μαζί του, έτσι ώστε να μην πέσει ζωντανός στα χέρια της αστυνομίας. Ήταν 28 χρονών.

MANUEL SABATE LLOPART 1927-1950

Γεννήθηκε στο L'Hospitalet de Llobregat το 1927. Το 1946 διασχίζει τα Γαλλικά σύνορα για να επανενωθεί με τα δύο αδέρφια του Jose και Francisco "el Quico", οι οποίοι δεν ήθελαν τον νεότερο αδερφό τους στις ριψοκίνδυνες αποστολές κατά του καθεστώτος του Φράνκο. Το Σεπτέμβριο του 1949, ενώ ο "el Quico" βρισκόταν στη φυλακή, και ο Jose, ο μεγαλύτερος αδερφός με μία ομάδα δράσης στην Ισπανία, εισχώρησε στην ομάδα που συμμετείχε και ο Ramon Villa Cardevila ("Caraquemada"). Η ομάδα πέφτει σε ενέδρα και αναγκάζεται να χωριστεί. Ο Manolo αιχμαλωτίζεται.

Σε μία στρατιωτική δίκη με συνοπτικές διαδικασίες, καταδικάζεται σε θάνατο και δολοφονείται στο Campo de la Bota στις 24 Φεβρουαρίου του 1950. Η εκτέλεση του Manolo ήταν καθαρή δολοφονία. Τον σκότωσαν επειδή το όνομά του ήταν SABATE, για να εκδικηθούν για τις ενέργειες των δύο αδερφών του. Ήταν 23 χρονών.

JOSE SABATE LLOPART 1910-1949

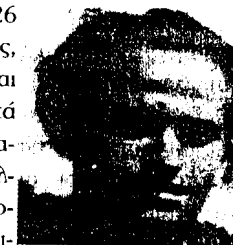

Γεννήθηκε στο L'Hospitalet de Llobregat το 1910. Μετά την έναρξη του Φρανκικού πραξικοπήματος στην Βαρκελώνη αλλά και στη γενέτειρά του, πηγαίνει στο μέτωπο της Aragon με το τμήμα των Νέων Αετών, που είχε δημιουργηθεί από τον Juan Garcia Oliver. Πολέμησε σε διάφορες μονάδες μέχρι το τέλος του πολέμου, όπου βρέθηκε στην κεντρική ζώνη. Αιχμαλωτίστηκε και μεταφέρθηκε στην Alicante. Αφέθηκε ελεύθερος με εγγύηση το 1948 και διέσχισε τα γαλλικά σύνορα για να πολεμήσει μαζί με τον αδερφό του "el Quico". Οι δύο τους έγιναν ο εφιάλτης των δυνάμεων της καταπίεσης στην Καταλωνία.

Στις 17 Οκτωβρίου 1949 η αστυνομία τον περίμενε σε μια συνάντηση. Είχε προδοθεί. Δεν ήταν η πρώτη φορά που του είχε στηθεί παγίδα, αλλά τώρα δεν υπήρχε διέξοδος. Σε μια γρήγορη προσπάθεια διαφυγής, εκτελεί έναν αστυνομικό αλλά τραυματίζεται βαριά και συλλαμβάνεται. Ενώ τον μεταφέρουν στο νοσοκομείο, ο Jose Sabate πεθαίνει. Ήταν 39 χρονών.

RAMON GONZALEZ SANMARTI "EI NANO" 1920-1948

Γεννήθηκε στην Granollera (Barcelona) στις 26 Μαΐου 1920. Κατά τη διάρκεια της επανάστασης, πολέμησε με το "Μαύρο και Κόκκινο" τμήμα και στην 26η μεραρχία ("τμήμα Ντουρρούτι"). Κατά το ξέσπασμα του 2ου Παγκοσμίου πολέμου κατατάχθηκε στην Γαλλική λεγεώνα των ξένων, αλλά αναγκάστηκε να "επαναπατριστεί", και να απολυθεί στο Μαρόκο για λόγους υγείας. Το 1946 επισχωρεί σε ελευθεριακές ομάδες δράσης, οι οποίες πολεμούσαν στην Ισπανία ενάντια στο Φρανκικό καθεστώς. Στις 13 Ιουνίου 1948 σε ανταλλαγή πυροβολισμών με την αστυνομία, έπεσε νεκρός από σφαίρα στο μέτωπο, στη γωνία των οδών Talle και Valdoncella. Ήταν 28 χρονών.

JOSE LLUIS FACERIAS "Face"

1920-1957

Γεννήθηκε στην Βαρκελώνη στις 6 Ιανουαρίου 1920. Όταν το στρατιωτικό πραξικόπημα ξέσπασε τον Ιούλιο του 1936, ήταν ήδη σχετισμένος με την C.N.T. και την Ελευθεριακή Νεολαία. Πολέμησε στο μέτωπο της Aragon κατά τη διάρκεια του πολέμου, με το τμήμα Ascaso (28η Μεραρχία), αλλά και σε άλλες μονάδες. Στις τελευταίες μάχες στην Καταλωνία πιάστηκε αιχμάλωτος και πέρασε από πολλά στρατόπεδα συγκέντρωσης και "ομάδες εργασίας". Αφού αφέθηκε ελεύθερος στα τέλη του 1945, ει-

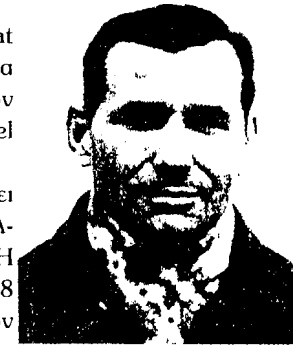
σχώρησε στο βιομηχανικό δίκτυο των Γραφικών Τεχνών της CNT στην Βαρκελώνη,, αν και εργαζόταν ως σερβιτόρος. Τον Απρίλιο του 1946 τέθηκε υποψήφιος για τη θέση του Γραμματέα Άμυνας της τοπικής επιτροπής της Καταλωνίας και των Βαλεαρίδων, της Ομοσπονδίας της Ελευθεριακής Νεολαίας Ιβηρικής (FIJL).

Στις 17 Αυγούστου 1946 συνελήφθη μαζί με όλα σχεδόν τα μέλη της Τοπικής Επιτροπής, καθώς και με άλλους αγωνιστές της CNT: σύνολο 39 σύντροφοι κατέληξαν στη φυλακή. Βγήκε από τη φυλακή τον Ιούλιο του 1947.

Στο μεταξύ το Ελευθεριακό Κίνημα Αντίστασης (MLR) δημιουργήθηκε, με σκοπό να είναι το ένοπλο σκέλος του Ισπανικού αναρχοσυνδικαλισμού. Ο "Face" εισχώρησε σε αυτήν την οργάνωση, που όμως είχε εφήμερη ζωή και διαλύθηκε τον Φεβρουάριο του 1948. Συνέχισε τον ένοπλο αγώνα ενάντια στο κράτος μέχρι την τελευταία του πνοή. Την Παρασκευή 30 Αυγούστου 1957 στις 22.45 ο "Face" είχε μια συνάντηση στην περιοχή Sant Andreu. Το άτομο που θα συναντούσε τον πρόδωσε, στέλνοντας στρατιώτες του Φράνκο στην περιοχή και ο "Face" γαζώθηκε από σφαίρες χωρίς να μπορεί να αμυνθεί. Ήταν 37 χρονών.

FRANCISCO SABATE LLOPART "El Quico"

1915-1960

Γεννήθηκε στο L'Hospitalet de Llobregat στις 30 Μαρτίου 1915. Και τα δύο αδέρφια του πέθαναν στον αγώνα ενάντια στον Φράνκο: ο Jose 28 χρονών και ο Manuel 23 χρονών.

Ο Francisco από τα 17 του ανήκει στην ομάδα δράσης "Los Novatos", της Αναρχικής Ομοσπονδίας Ιβηρικής (FAI). Η ομάδα του συμμετείχε στην εξέγερση στις 8 Δεκεμβρίου 1933, αλλά βοήθησε και στον αγώνα ενάντια στο στρατιωτικό πραξικόπημα τον Ιούλιο του 1936. Το 1935 αρνήθηκε την στρατιωτική του θητεία και από τότε αρχίζει ο αγώνας του στην παρανομία. Πηγαίνει στο μέτωπο της Aragon μαζί με το τμήμα "Νέοι Αετοί". Όταν τελειώνει ο πόλεμος ήταν στην 216η μεραρχία (τμήμα Ντουρρούτι), η οποία διέσχισε τα γαλλικά σύνορα. Πέρασε αρκετό καιρό σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και πολέμησε στην αντίσταση εναντίον των Ναζί. Το 1945 επιστρέφει στην Ισπανία για να συνεχίσει τον αγώνα του εναντίον του καθεστώτος. Αυτός ο αγώνας διήρκεσε 15 χρόνια και μπορεί να συνοψιστεί με τις εξής φράσεις: ο "El Quico" έγινε ο "υπ' αριθμόν 1 δημόσιος κίνδυνος" και ήταν διαρκής εφιάλτης για το κράτος.

Στις 30 Δεκεμβρίου 1959 διασχίζει τα γάλλο-ισπανικά σύνορα για τελευταία φορά και στις 5 Ιανουαρίου 1960 δολοφονείται στην Sant Celoni από την Καταλανική φασιστική πολιτοφυλακή, μετά από ενέδρες και κυνηγητό που θυμίζει περισσότερο ταινία παρά αληθινή ζωή. Τέσσερις από τους συντρόφους του που τον συνόδευσαν χάθηκαν και αυτοί. Ήταν οι: Antonio Miracle 29, Rogerio Madrigal Torres 27, Fransisco Alcaraz 39, Martin Ruiz Montoya 20. Ο "El Quico" ήταν 45 χρονών.

RAMON VILA CAPDEVILA "Caraquemada"

(αυτός με το καμένο πρόσωπο)

1918-1963

Γεννήθηκε στην Peguera, κοντά στην Berga, στις 2 Απριλίου 1918. Από μικρή ηλικία ήταν μέλος της CNT. Συμμετείχε στην εξέγερση της Figola (1932). Τον Απρίλιο του 1936 συνελήφθη στην Castellon de la Plana, έπετα από αεριοβόλο πυροβολισμών με την αστυνομία, στην οποία ο ξάδερφός του Ramon Rivas Capdevila αλλά και ένας μπάσος σκοτώνονται, ενώ ένας άλλος τραυματίζεται. Ο ίδιος βγαίνει από τη φυλακή στις 18 Ιουλίου 1936 κατά τη διάρκεια του στρατιωτικού πραξικοπήματος.

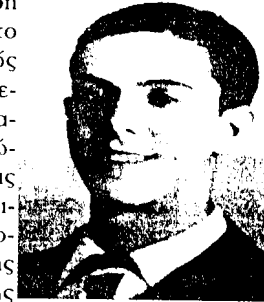
Όταν η Καταλωνία πέφτει, πηγαίνει στη Γαλλία και φυλακίζεται. Το 1940 αποδρά από το στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Argeles-sur-Mer, για να οργανώσει μαζί με άλλους συντρόφους, μια ένοπλη κινητή ομάδα ενάντια στο κράτος. Πολέμησε εναντίον των Ναζί και μετά την απελευθέρωση της Γαλλίας ανανέωσε τον αγώνα του στην Ισπανία, ειδικευόμενος σε ενέργειες σαμποτάζ εναντίον της Ισπανικής οικονομίας.

Η τελευταία του ενέργεια έγινε τον Αύγουστο του 1963 εναντίον ηλεκτρικών πυλώνων και στις 7 Αυγούστου, δύο μέλη της πολιτοφυλακής του έχουν στήσει ενέδρα και τον πυροβολούν στις 1 το βράδυ, κοντά στο κάστρο Balsemery, στην περιοχή της Manresa. Ο τελευταίος αντίρτης δεν πεθαίνει αμέσως. Οι δολοφόνοι του, τον αφήνουν να αιμορραγεί μέχρι θανάτου, χωρίς να του παρέχουν την παραμικρή βοήθεια. Ήταν 45 χρονών.

JOSE PEREZ MONTES "Pepim"

1915-1947

Γεννήθηκε στην Santander στις 2 Οκτώβρη 1915. Από τα νεανικά του χρόνια ανήκε στο τοπικό εργατικό κέντρο. Ήταν εξαιρετικός ρήτορας και πολύ ικανός συζητητής. Αργότερα έγινε μέλος της Επιτροπής της Ελευθεριακής Νεολαίας της Santander. Το 1937 εισχώρησε σε μια μάχιμη μονάδα. Οι απαιτήσεις της Οργάνωσης τον έφεραν πάλι στα μετώπια, όπου έγινε μέλος της Τοπικής Ομοσπονδίας και αργότερα, της Περιφερειακής Επιτροπής, ενώ τέλος της Εθνικής Επιτροπής (Euzkadi-Asturias) της FIJL.

Στην εξορία μεταφέρθηκε σε γαλλικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αργότερα ανέλαβε πολλές ευθύνες σαν μέλος της Επιτροπής Σχέσεων της FAI (1945). Το 1946 εισχώρησε στην παράνομη οργάνωση στην Ισπανία και έγινε μέλος της Επιτροπής της χερσονήσου της FAI, με έδρα τη Valencia. Τον Οκτώβριο του 1947, στο δρόμο για τη Γαλλία, σε μια αποστολή, εξαφανίστηκε στα σύνορα. Μερικές μέρες αργότερα βρέθηκε πνιγμένος κοντά στο στόμιο του Bidasoa. Τον είχαν ληστέψει και του είχαν αφήσει μόνο την ταυτότητα της επιτροπής της FAI στο πορτοφόλι του. Ήταν 32 χρονών.

DIEGO FRANCO CAZORLA "Amador Franco"

1920-1947

Γεννήθηκε στην Βαρκελώνη στις 14 Απριλίου 1920 και στην ηλικία των 13 εισχώρησε στην Ελευθεριακή Νεολαία της Terrassa, μιας γειτονιάς του L'Hospitalet del Llobregat. Στα 16 του πολεμούσε στο "Μαύρο και Κόκκινο" τμήμα. Στα 1937 ήταν Γραμματέας Προπαγάνδας της Ελευθεριακής Νεολαίας Καταλωνίας. Μετά από τη στρατιωτική ήττα, αναγκάστηκε να διασχίσει τα γαλλικά σύνορα και να οδηγηθεί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Όταν η Γαλλία απελευθερώθηκε, πραγματοποίησε πολλά ταξίδια στην Ι-

σπανία για να συνεισφέρει στην ανοικοδόμηση του Ελευθεριακού Κινήματος Ιβηρικής.

Το 1947 συνελήφθη στο Irun και αργότερα καταδικάστηκε σε θάνατο από στρατοδικείο. Δολοφονήθηκε σε μια Βασκική φυλακή στην Ondarreta στις 2 Μαΐου 1947. Ήταν 27 χρονών.

JAIMIE PARES ADAN "El Abisinio"

1910-1946

Γεννήθηκε το 1910. Από νεαρή ηλικία ανήκει στην CNT και μέχρι το 1926 συμμετέχει ήδη σε ομάδες άμυνας. Κατά τη διάρκεια του "εμφυλίου" πολέμησε στο τμήμα Ντουρρούτι. Εξορισμένος στη Γαλλία, πολέμησε εναντίον των Ναζί, μέχρι την απελευθέρωση. Εισχώρησε στον αντι-Φρανκικό αγώνα στην Ισπανία, μαζί με τον Francisco Sabate ("El Quico"). Στις 9 Μαΐου 1946 δολοφονήθηκε ενώ έμπαινε σπίτι του στην Βαρκελώνη καθώς η αστυνομία τον περιέμενε. Ήταν 36 χρονών.

CESAR SAGRETTA CARRALERO

1915-1951

Γεννήθηκε στο San Martin (Sagrera) στις 10 Φεβρουαρίου 1915. Από μικρή ηλικία εισχώρησε στην Ελευθεριακή Νεολαία. Τον Ιούλιο του 1936 έλαβε μέρος στις οδομαχίες στη Βαρκελώνη εναντίον των φασιστών-στρατιωτικών και αργότερα έφυγε για το μέτωπο με τη "Ταξιαρχία Ντουρρούτι". Όταν ο πόλεμος τελείωσε, συνελήφθη και φυλακίστηκε. Μόλις αφέθηκε ελεύθερος εισχώρησε στον παράνομο αγώνα. Το 1949 έγινε μέλος της Περιφερειακής Επιτροπής της Καταλωνίας της CNT. Κατά καιρούς ενεργούσε με ελευθεριακές ομάδες

δράσης. Στις 19 Ιουλίου 1951, δολοφονήθηκε από την αστυνομία, στο τρόλεϊ της Santa Coloma-Meridiana, απέναντι από το νούμερο 145 της οδού San Andres. Η γυναίκα του Magdalene Roig και ο γιος του Cesar, που γεννήθηκε το 1942, βρίσκονταν στην Γαλλία. Ήταν 36 χρονών.

FRANCISCO MARTINEZ MARQUEZ "Paco"

1922-1949

Το Μάρτιο του 1946 ήταν μέλος της Εθνικής Επιτροπής της Ιβηρικής Ομοσπονδίας της Ελευθεριακής Νεολαίας (FIJL) στη Γαλλία. Τον Ιούλιο του 1947, συμμετείχε στο Περιφερειακό Εθνικό Συνέδριο της FIJL στη Μαδρίτη.

Το 1948 κατετάγη στο Ελευθεριακό Κίνημα στην Ισπανία. Έλαβε μέρος σε ενέργειες των αναρχοσυνδικαλιστικών ομάδων. Στις 15 Μαΐου συμμετείχε στην τοποθέτηση βομβών στα Προξενεία του Περού και της Βραζιλίας, στη Βαρκελώνη.

Γύρω στις 7.20 τα ξημερώματα της 21ης Οκτωβρίου 1949, δολοφονήθηκε στη διασταύρωση των οδών Rosellon και Dos de Mayo, μπροστά από την μπουραρία Damm, στη γειτονιά που μεγάλωσε. Ήταν 27 χρονών.

Οι "Μαρτυρίες" ανήκουν στους:

Ρικάντο Σανθ Αναρχικός αγωνιστής από τη Βαλένθια, γεννημένος το 1898. Υπήρξε μέλος της ομάδας "Los Solidarios". Μετά το θάνατο του Ντουρρούτι, υπήρξε διοικητής του τάγματος και αργότερα της 26ης μεραρχίας.

Χουάν Φερέρ Αναρχικός αγωνιστής ο οποίος κατέφυγε στη Γαλλία και πιο συγκεκριμένα στο Παρίσι, μετά την επικράτηση του Φράνκο.

Λουί Λεκουάν Γάλλος αναρχικός ο οποίος υπερσπίοστηκε με την ιδιότητα του δικηγόρου, τους Ντουρρούτι, Ασκάσο και Ολιβέρ στη δίκη τους στη Γαλλία, για την απόπειρα εναντίον του βασιλιά Αλφόνσου 13ου.

Ευγένιο Βαλντιενέμπρο: Αναρχικός τυπογράφος από τη Βαρκελώνη. Κατέφυγε στο Παρίσι μετά την επικράτηση του Φράνκο.

Αουγκουστίν Σούχου: Αναρχοσυνδικαλιστής Υπεύθυνος το 1936 της Γερμανικής υπηρεσίας πληροφοριών της CNT-FAI

Ντιέγκο Αμπάνι Ντε Σαντιγιάν: Αναρχικός που ζούσε στο Μπουένος Αίρες της Αργεντινής

Ηλία Έρεμπουργκ: Γερμανός ο οποίος βρέθηκε ως πολεμικός ανταποκριτής στην Ισπανία.

Χάουμπε Μιραβίλτες: Δημοσιογράφος κομμουνιστής και μέλος του καταλανικού κόμματος Esquerra.

Πηγές:

-Internet (Δημοσιεύματα σχετικά με την κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία)

-X. M. Εντσεσμπέργκερ: Το σύντομο καλοκαίρι της αναρχίας

-Ρούντολφ Ρόκερ-CNT-FAI: "εμφύλιος πόλεμος" και κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία

-Αουγκουστίν Σούχου: Κολλεκτιβισμός και αυτοδιαχείριση στην Ισπανία

-Τζ. Όργουελ: Φόρος τιμής στην Καταλωνία

-Ισπανικά αναρχικά έντυπα

Επίλογος...

Η γνώση για τα γεγονότα του παρελθόντος βρίσκεται - ως επί το πλείστον - στη διάθεση του κράτους. Επακόλουθο, η διαμόρφωση μιας παρελθοντικής πραγματικότητας, η οποία αφενός προσεγγίζεται από την οπτική της οργανωμένης κυριαρχίας και αφετέρου η μετάδοση και επιβολή της, γίνεται μέσα από μηχανισμούς που την αναπαράγουν. Είναι δεδομένο πως "εκτός από περιπτώσεις όπου η πληροφόρηση για το παρελθόν προέρχεται από ανθρώπους οι οποίοι εξετάζουν τα γεγονότα υπό το πρίσμα του κοινωνικοαπελευθερωτικού αγώνα, μεταφέροντας τα ανάλογα συμπεράσματα, εκτιμήσεις και γεγονότα, το σύνολο των πληροφοριών σε σχέση με το παρελθόν, προέρχονται από το κράτος". (Αν. Παρέμβαση τ.25-26)

Η ύπαρξη της οργανωμένης κυριαρχίας, στην οποία μορφή της, συνοδεύεται και από αναρίθμητα γεγονότα βίαιων ή μη εκφράσεων της ανθρώπινης ανάγκης και αναζήτησης για ελευθερία. Τα περισσότερα από αυτά τα γεγονότα έχουν εξαφανιστεί τελείως από την επίσημη καταγραφή του παρελθόντος, την ιστορία και αυτά που δεν έχει γίνει κατορθωτό να εξαλειφθούν, έχουν συκοφαντηθεί, διαστρεβλωθεί και εν τέλει αλλοιωθεί.

Τα γεγονότα και οι εμπειρίες που συνθέτουν την κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία, έχουν καταγραφεί από πλευράς αυτών που συμμετείχαν σε αυτή και εξακολουθούν έως σήμερα να μεταδίδονται, μακριά από την κρατική λασπολόγηση. Εκατοντάδες βιβλία έχουν γραφτεί, εκδοθεί και μεταφραστεί σε σχέση με την επανάσταση, τόσο από την πλευρά των αγωνιζόμενων, όσο και από την πλευρά των κρατιστών. Έτσι, δίνεται η ευκαιρία σε οποιονδήποτε ενδιαφέρεται και κατανοεί την όλη λειτουργία λασπολόγησης και κρατικής προπαγάνδας, να προσεγγίσει και να κατανοήσει το όλο εγχείρημα, ως μια ακόμη μάχη του κοινωνικού πολέμου.

A LAS BARRICADAS !!!

Negras tormentas agitan los aires
nubes oscuras nos impiden ver.
Aunque nos espere el dolor y la
muerte
contra el enemigo nos llama el deber.
El bien maspreciado
es la libertad
hay que defenderla
con fe y con valor.
Alza la bandera revolucionaria
que llevara al pueblo a la emancipa-
cion
En pie obrero a la batalla
hay que derrocar a la reaccion
A las Barricadas!
A las Barricadas!
por el triunfo
de la Confederacion.

ΣΤΑ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΑ!!!

Μαύροι κεραυνοί χτυπούν τον
ουρανό
Μαύρα σύννεφα μας
τυφλώνουν
Παρόλο που πόνος κ'
θάνατος μας προσμένουν
Ενάντια στον εχθρό
πρέπει να βαδίσουμε
Το πιο πολύτιμο αγαθό
είναι η Ελευθερία
Και πρέπει να την υπερασπιστούμε
Με θάρρος και πίστη
Υψώστε την επαναστατική σημαία
Προχωρώντας μπροστά
με ασταμάτητο θρίαμβο
Η εργατική τάξη
πορεύεται προς τη μάχη
Πρέπει να
τοσάκισουμε την αντίδραση
Στα Οδοφράγματα!
Στα Οδοφράγματα!
Για το θρίαμβο
Της Συνομοσπονδίας

Το "A Las Barricadas"
είναι ισπανικό αναρχικό
τραγούδι του 1936